

ΑΤΤΙΚΟΝ ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Συνδρομή ἐν Ἑλλάδι ἐτ. δρ. 10. Ἐξάμ. δρ. 5. — Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἐτ. φρ. χρ. 12. Ἐξάμ. φρ. 6. — Τιμὴ φύλλου λ. 30. Ἐξωτερ. λ. 50.

Ἐκδίδεται δις τοῦ μηνὸς τῆ 15 καὶ 30. — Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων ἀριθ. 24.

ΑΘΗΝΑΙ 15 ΟΚ ΩΒΡΙΟΥ 1891

ΔΙΕΥΘΥΝΤΑΙ Ν. ΣΤΡΑΤΗΣ — Σ. ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' - ΑΡ. 7

Η Α. Μ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

ΤΟ ΑΛΟΓΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗΑ

— Κατὰ τὸν Ernst von Wildenbruch —

Δέν ἔχεις σταῦλο ἀερικό καὶ στολισμένο σπίτι,
καὶ μὲ χορτάρι δροσερὸ γεμάτο τὸ παχνί σου ;
Μήνα καὶ δὲ σε πότισαν καὶ νηστικό σ' ἀφήκαν ;
Σὲ νοιώθουνε 'σάν λαχταρεῖς, σοῦ δίνουν 'σάν γυρεύεις ;
Πές μου ἄλογο βασιλικό, πές μου ἄτι ζηλεμένο.
—Μὲ νοιώθουνε 'σάν λαχταρῶ, μοῦ δίνουν 'σάν γυρεύω.
—Πές μου ἄλογο βασιλικό, τ' εἶνε καὶ σὲ πικραίνει ;
Γιατὶ μοῦ στέκεσαι βουβό, γερμένο τὸ κεφάλι ;
Πές μου γιατί δὲν χλιμιντρᾶς, χαρούμενο 'σάν πρῶτα,
ὅταν πηδοῦσες τὴν αὐγὴ περήφανο 'ς τὸν κάμπο ;
Γιατὶ τὸ μάτι σου γοργό 'σάν πρῶτα δὲν ἀστράφτει ;
Γιατὶ δὲ σεις τὴ χήτη σου καμαρωτὸ 'σάν πρῶτα ;
—Δὲ χλιμιντρῶ δὲ χαίρομαι γιατί πονεῖ ἡ καρδιά μου.
'Ο βασιληᾶς μὲ ξέχασε, ὁ ἀφέντης δὲ μὲ θέλει.
Τὶ τοῦκαμα καὶ μὲ ξεγνᾶ, καὶ μοναχὸ μ' ἀφίνει ;
Δὲν μὲ καβαλλικκεύει πειά, καὶ πάει ἕνας χρόνος.
Σήμερα τὰ χαράματα ἦρθαν κοντὰ μου πάλι.
Μὲ στόλισαν σὰν μιὰ φορὰ μὲ τὰ γρυσᾶ στολίδια,
μοῦ θάλαν σέλλα κεντητὴ καὶ χάμουρα ἀσημένια.
Χλιμίντρησα καὶ ρώτησα : 'Σ τὸ βασιληᾶ μὲ πάτε ;
Μ' ἐκύτταξε ἕνας γέροντας, σταυλίτης ἀσπρομάλλης,
ἐβογγίζαν τὰ στήθια του, γεμίσανε τὰ μάτια,
Καὶ μοῦ 'πε : Ναι, 'ς τὸ βασιληᾶ, ἐγὼ ἦρθα νὰ σὲ πάω.
Καὶ πᾶμε πέρα μακρὰ 'ς ἕνα φαρδὸ σωκάκι.
'Αγνάντεψα τοὺς ἀρχηγούς ποῦ πήγαιναν μαζὴ μας,
ὅταν λαλοῦσε ἡ σάλπιγγα τραγοῦδι τοῦ πολέμου,
κ' ἐγὼ μὲ τὸν ἀφέντη μου περήφανο πηδοῦσα.
Μουθούνησα κ' ἐκύτταξα νὰ ἰδῶ τὸ βασιληᾶ μου
μὰ ἦρθαν ὄλοι, ὄλοι τους, μόνον αὐτὸς δὲν ἦρθε.
Κι' ἄκουσ' ἀντάρα μακρυνή, βουβή, φαρμακωμένη,
ὡσάν νὰ πέφταν χῶματα σὲ ἀνοιγμένο λάκκο,
κ' εἶδα ἕνα ἀμάξι νὰ περνᾷ ἀνάμεσα 'στὸν κόσμο,
καὶ τὸ τραβοῦσαν ἄλογα ὀκτῶ μαυροντυμένα.
'Αργά, μονά, λυπητερά βαρῶσαν ἡ καμπάναις,
καὶ μ' ἔβαλιν νὰ περπατῶ πίσω ἀπ' τὸ μαῦρο ἀμάξι.
'Απόμεινε ἄδεια ἡ σέλλα μου, καὶ κείνος δὲν ἐφάνη !
Καὶ πήγα ἀπὸ κοντὰ ἀργά, κί' ἀργά, ἀργα πατοῦσα.
Χίλιοι δεξιὰ, χίλιοι ζερβιά, καὶ χίλιοι ἀπὸ πίσω,
χίλιας χιλιάδες ἦτανε, κανεὶς λαλιὰ δὲν εἶχε,

κ' ἐμπρὸς μακρὰ, ἀτέλειωτη τραβοῦσε ἡ μαύρη στράτα.
'Σ τὴν πόρτα σὰν ἐφτάσαμε στάθηκ' ἀγριεμένο.
—Χωρὶς τὸν καβαλλάρη μου δὲν πάω παραπέρα !
Εἰς τοὺς παληοὺς καλοὺς καιρούς, 'σάν ἔβγαίνα 'στὸν κάμπο,
καμαρωτὸ 'στὴ ράχη μου τὸ βασιληᾶ μου εἶχα.
'Ανέμιζαν τὸν κορνιαχτὸ ψηλὰ τὰ πέταλά μου,
καὶ μιὰ φωνὴ χιλίοστομη ὀλόγυρα βροντοῦσε :
«Καλό 'ς τονε τὸ βασιληᾶ», λέγαν τὰ παλληκάρια,
«Καλῶς σᾶς ἦῤρα σύντροφοι», τοὺς ἀπαντοῦσ' ὁ γέρος.
Καὶ ἴορα πάλι, σήμερα, θὰ ξαναρθῆ 'σάν πρῶτα,
καὶ θὰ ρωτήση καὶ θὰ εἰπῆ : Ποῦ εἶνε τ' ἄλογό μου ;
καὶ θὰ κυττάξῃ γύρω του, γιὰ νὰ μὲ ἰδῆ, νὰ μ' εὔρη.
'Αφήστε νὰ σταθῶ ἐδῶ, νὰ τὸν ἀκαρτερέψω.
Τὰ χαλινάρια δάγκωσα, ἀγρίεψα ἀφρισμένο,
κί' ἀπὸ τὸ χέρι λύθηκα, ποῦ ἀγάλια τὸ τραβοῦσε.
'Νά, κί' ὁ σταυλίτης ἔρχεται, τὴ χήτη μου χαϊδεύει,
καὶ μοῦ μιλεῖ καὶ τρέχουνε τὰ δάκρυα του ποτάμι.
—Μὴ μοῦ ἀγριεύης, ἔννοια σου, περήφανό μου ἄτι
ὁ βασιληᾶς, ὁ γέρος σου ἐδῶ κοντὰ μου εἶνε.
Τὸν ἐπνίξαν τὰ κλάμματα, δὲν εἶπε ἄλλο λόγο,
καὶ τὸ κεφάλι γύρισε, καὶ μοῦ 'δειξε τ' ἀμάξι.
Δὲν ξέρω πῶς, δὲν ξέρω τι μέσ' 'στὴν καρδιά μου μπῆκε
καὶ μοῦ 'κοψε τὰ ὕπατα 'σὰ δίκοπο μαχαῖρι.
'Ολοι βουβοί, βουβὸ κ' ἐγὼ 'στὴ μακρυνὴ τὴ στράτα,
ἐπῆγα πάλι ἀπὸ κοντὰ κί' ἀργά, ἀργὰ πατοῦσα.
'Εχω καὶ σταῦλο ἀερικό, καὶ στολισμένο σπίτι,
καὶ μὲ χορτάρι δροσερὸ γεμάτο τὸ παχνί μου,
μὲ νοιώθουνε 'σάν λαχταρῶ, μοῦ δίνουν 'σάν γυρεύω.
Μὰ πέστε μου, ὁ βασιληᾶς πότε θε νᾶρθῆ πίσω ;
Δὲν θὰ 'βγῆ πειά, δὲ θὰ προβῆ ἀπ' τὸ ψηλὸ παλάτι ;
'Σ τὸ ἄλογό του τὸ πιστὸ δὲ θ' ἀνεβῆ 'σάν πρῶτα ;
Δὲν ἔχετε φωνή, λαλιά ; ἐξουβαθήκατ' ὄλοι ;
Τὶ κλαῖτε, κλαῖτε γύρω μου ; τί κλαῖτε καὶ βογγάτε ;
—Σῶπ' ἄλογο βασιλικό, καὶ μὴ ρωτᾶς τί κλαίμε.
Δὲν τὸ τραβᾶς νὰ σοῦ τὸ ποῦν, δὲν εἶνε νὰ τὸ μάθης...
Τὴ χήτη τὴν περήφανη κρέμασ' τὴν κάτω, κάτω,
κί' αὐτὸ τὸ χῶμα ποῦ πατεῖς, μὴ σκάφτης μὲ τὰ νύχια.
Εἶν' ἄγιο χῶμα, καὶ βαθεῖα σκεπάζει πεθαμένους.
Τὸν πεθαμένο μὴ ξυπνᾶς, κουράστη καὶ κοιμᾶται.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΑΛΑΝΟΣ

ΜΥΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΝΥΞ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ

Οἱ νυμφιοὶ ἦσαν ἄκρως συγκεκιν-
 ῆμένοι. Ἡ κρατοῦσα τὴν νυμφικὴν
 λαμπάδα χεῖρ των ἐφαίνετο ὑπο-
 τρέμουσα εἰς ἕκαστον παλμὸν τῆς καρ-
 δίας των. Ἀλλὰ ποία διαφορά μεταξὺ τῆς
 συγκινήσεως ἑκατέρου! Ὁ νυμφίος, μόλις
 ὑπερβῶς τὸ τριακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας
 του, εὐπορος, ἐπιστήμων, μετὰ τὴν πα-
 γίωσιν τῆς ἱατρικῆς πελατείας του εὐρί-
 σκετο κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὸ
 κατώφλιον τοῦ μεγάρου τῆς εὐτυχίας ὡς
 ἐκ τοῦ λαμπροῦ ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίαν συν-
 οικεσίου τούτου, καὶ ἐξήστραπτεν ἐξ εὐ-
 δαιμονίας. Δὲν ἦτο μὲν γάμος ἐξ αἰσθή-
 ματος ὁ μέλλων νὰ ἐνώσῃ τὰς δύο ταύ-
 τας νεαρὰς ὑπάρξεις, τὰς τὸσον κατὰ τὸ
 φαινόμενον ὁμοίας κατὰ τὴν γέννησιν,
 τὴν μόρφωσιν, τὴν νεότητά, τὸν πλοῦ-
 τον. Ἀλλὰ μήπως ἀπαιτεῖται πάντοτε
 ἔρωσ διὰ νὰ εὐτυχήσῃ ἐν συζυγικὸν ζευ-
 γος; Δὲν ἐγένετο τὸ συνοικέσιον τοῦτο
 μὲ τὰς εὐχὰς καὶ τὰς εὐλογίας πῶν δύο
 οικογενειῶν καὶ μὲ τὰς ἐπιδοκιμασίας ὁ-
 λοκλήρου τῆς κοινωνίας; Τοιαῦται σκέ-
 ψεις ἀντηνακλῶντο ἐπὶ τῆς εὐγενοῦς καὶ
 νοήμονος μορφῆς τοῦ νυμφίου, καὶ οἱ
 ὕγροι ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηροδόλουν ἐξ
 εὐδαιμονίας καὶ μακαριότητος. Ἐστρεφέν
 ἐνίστε τὸ γλυκὺ του βλέμμα πρὸς τοὺς
 γονεῖς του μειδιῶν ἐλαφρῶς, ὡς νὰ ἔλεγε
 πρὸς αὐτοὺς, «αἱ φοβεῖσθε! δὲν μὲ χάν-
 νετε. Θὰ σὰς ἀγαπῶ ἐπίσης ὅπως καὶ τὴν
 Ἐλένην μου!» Ὅλα αὐτὰ ἀνεγινώσκονεν
 ἐπὶ τῆς μορφῆς του, ἡμεῖς οἱ προσκεκλη-
 μένοι. Ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐπίσης ἐνομιζον ὅτι
 ἢ ὡς ἡλεκτρος ὠχρὰ μορφή τῆς νύμφης, οἱ
 μεγάλοι γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, εἰς τὸ ἄκρον
 τῶν ὁποίων μόλις διέκρινε τις ἀναδύζον
 δάκρυ, τὸ ἀλλόφρον καὶ ἐκστατικὸν βλέμ-
 μα τῆς, τὸ βαθέως ἀνασειόμενον στῆθος
 τῆς, καὶ ἡ τρομώδης τῆς λευκῆς λαμπά-
 δος δόννησις, ὅλα αὐτὰ ἐνόμιζον ὅτι προ-
 ἤρχοντο ἐκ τῆς παρθενικῆς συγκινήσεως
 τοῦ γάμου. «Τί ταιριαστὸ ἀνδρόγυνο! τί
 εὐτυχισμένον συνοικέσιον!» ἤκουον νὰ ψι-
 θυρίζωσιν ἐκ θαυμασμοῦ οἱ γείτονες μου
 πέριξ τῆς στοργῆς τραπεζῆς, ὅπου
 κατῶρθωσα νὰ πλησιάσω μεθ' ὅλον τὸν
 συνωστισμὸν τοῦ πλήθους τῶν συγγενῶν
 καὶ φίλων. Τὰς σκέψεις ταύτας ἤκουον
 ἐγώ, καὶ ἐκίνουν τὴν κεφαλὴν μου θλιβε-
 ρῶς, διότι ἐγνώριζον, ὅτι μία ψυχὴ, ἐν
 πνεῦμα ἐπερυγίζεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐ-
 ρείας αἰθούσης, ἢ ψυχὴ τοῦ φίλου μου,
 ὅστις πρὸ πέντε μνηῶν ἀπέθανε εἰς τὰς
 ἀγκάλας μου προφῆρων τὸ ὄνομά τῆς. Ὁ
 ταλαίπωρός μου φίλος εἶχε τὴν δυστυχίαν
 νὰ μὴ εἶνε οὔτε ἱατρός οὔτε δικηγόρος,
 οὔτε ἀξιωματικός. Ἐγραφε μόνον ὠραίους
 στίχους, ἐδημοσίευσεν λίαν ἐνδιαφέροντα
 διηγήματα καὶ μυθιστορίας, ἀποζῶν μό-
 λις ἐκ τῆς πνευματικῆς του ἐργασίας,
 ἢ ὁποία πόσον ἐναυθῶ πενιχρῶς ἀντα-
 μεβεταί· ἐπειδὴ ὅμως ὅλα αὐτὰ δὲν ἀν-

τιστοιχοῦν οὔτε πρὸς τὸ ἐπάγγελμα ἐνὸς
 γραφέως Ἐιρηνοδικείου, ὁ πατὴρ τῆς Ἐ-
 λένης, πλούσιος κτηματίας, ἐπέπλαξε μέ-
 χρι σκαιότητος τὴν ἀγαθὴν κόρην του,
 ἥτις ἐτόλμησε νὰ τῷ ὑποδείξῃ δειλὰ· δει-
 λά τὸν φίλον μου ὡς τὸν ἐκλεκτὸν τῆς
 καρδίας τῆς. Ἐκείνην ἔκλαυσε ἕνα, δύο
 μῆνας, ὑπέφερε μέχρι κλονισμοῦ τῆς
 ὑγείας τῆς· ἀλλ' ὡς καλὴ κόρη, λαβοῦσα
 κάλλιστα παραδείγματα παρὰ τῆς ἀπο-
 θανούσης χριστιανῆς μητρὸς τῆς, ἀπε-
 φάσισε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν πατέρα τῆς,
 καὶ νὰ ἀπομονώσῃ ἐκεῖνον εἰς τὸν ὅποιον
 εἶχε δώσει τὴν καρδίαν τῆς. Τὸν ἀπομό-
 νωσε. Ἠρωϊσμός ἢ δειλία δὲν τὸ ἐξετάζω.
 Ὁ φίλος μου ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ φιλο-
 σοφήσῃ καὶ ἐχαρακτήρισε τὴν ἀπομά-
 κρυνσίν τῆς ὡς προδοσίαν, μετὰ τὸν τρο-
 μερὸν ἐκεῖνον ὄρκον τὸν ὅποιον εἶχον
 ἀνταλλάξει. «Νὰ καίεται αἰώνια ἡ ψυχὴ
 μου εἰς τὸν ἄλλον κόσμον ἂν σὲ ἀπομό-
 νίσω,» εἶπε ἐκεῖνη. «Νάποθάνω ἂν δὲν
 γίνῃς ἰδική μου,» εἶπεν ἐκεῖνος. Καὶ ἐ-
 τήρησε τὸν ὄρκον του. Ἀπέθανε μῆνας
 τινὰς μετὰ τὴν σκληρὰν ἀπόφασίν τῆς,
 ὅπως τὸν ἀπομονώσῃ. Δὲν ἔγραφε πλέον,
 δὲν ἠδύνατο νὰ ἐργασθῇ, καὶ ἴσως ἴσως
 ἀπέθανε τὸσον ταχέως, κατέπεσεν ὡς τὰ
 φύλλα τοῦ φθινοπώρου, διότι δὲν εἶχε τὰ
 μέσα νὰ θεραπευθῇ, ἢ μεγάλην ἐκεῖνη
 καρδίαν, τὸ ἔξοχον ἐκεῖνο πνεῦμα. Ἐξέ-
 πνευσεν εἰς τὰς ἀγκάλας μου ψιθυρίζων
 τὸ ὄνομά τῆς. Οὔτε κατάρρα, οὔτε ὕδρις
 καμμία ἀπὸ τὰ χεῖρά του. Μόνον στιγμῆς
 τινὰς πρὶν ἐκπνεύσῃ, τὸ βλέμμα του, ὡς
 νὰ διέκρινε μυριάδας πνευμάτων, τὰ ὁ-
 ποῖα τοῦ ἔτεινον τὰς χεῖρας, ἔλαβεν ἐκ-
 φρασιν ἀρρήτου μακαριότητος, ἤνοιξε τὰς
 ἀγκάλας του ὡς νὰ περιεπτύσσεται ἀόρα-
 τον τινα ψυχὴν καὶ ἐκφώνησας ἐν μέσῳ
 στεναγμοῦ τὸ ὄνομα τῆς Ἐλένης, ἐκλείσε
 διὰ παντὸς τοὺς οὐρανίους ἐκείνους ὀφ-
 θαλμούς. Διηγῆθην τὰ παθήματα τοῦ φι-
 λου μου εἰς μίαν κόρην, ἄλλοτε συμμαθή-
 τριαν τῆς Ἐλένης καὶ πιστεύω ὅτι τὰ διε-
 δίδασεν εἰς ἐκεῖνην. Ἐλπίζω νὰ ἔμαθε πῶς
 εἶχε φονεύσει διὰ τῆς προδοσίας τῆς τὸν
 ἀδελφικὸν μου φίλον. Κατῶρθωσα νὰ λάβω
 προσκλήσιν εἰς τὸν γάμον τῆς διὰ νὰ
 ἴδω τὴν μορφήν τῆς, διότι πρὸ πολλῶν
 μνηῶν δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν ἴδω οὔτε
 εἰς τὸν περίπατον, οὔτε εἰς τὸ παράθυ-
 ρόν τῆς, οὔτε εἰς τὸν ἐξώστην τῆς. Μίαν
 μόνον ἑσπέραν τὴν εἶδον μακρόθεν εἰς τὸ
 θέατρον τοῦ Φαλήρου ὅπου παριστάνετο
 ἡ «Λουκία» καὶ μοὶ ἐφάνη συγκεκιν-
 μένη καὶ ὀλίγον ὠχρὰ. Ἀλλὰ μήπως ἢ
 συγκινήσις τῆς προήρχετο ἐκ τῆς παρα-
 φροσύνης τῆς ἠρωίδος τοῦ Βάλτερ Σκῶτ,
 ἢ ἐκ τῆς ἀναπολήσεως τοῦ δυστυχοῦς
 φίλου μας; Ἐκτοτε δὲν τὴν ἐπανείδον
 πλέον. Καὶ ὅμως ἐφλεγόμεν· ἐκ περιε-
 γείας νὰ τὴν ἴδω, νὰ μάθω ἂν εἶχε τύψεις
 συνειδήτους, ἂν τὸν ἐνθυμῆται ἀκόμη. Τὴν

ἐμίσουν. Ἐπίτηδες μετέδωκεν εἰς τὸν γά-
 μον δια νὰ τῇ ἐπαναφέρω εἰς τὴν μνή-
 μιν τῆς τὸ φῶμα τοῦ φίλου τῆς. Νὰ τὸν
 ἐνθυμῆθῃ ἐν μέσῳ τῆς εὐτυχίας τῆς, ἐν
 μέσῳ τῶν τόσων ὀνείρων τοῦ γάμου, παρὰ
 τὸ πλευρὸν τοῦ συζύγου τῆς. Νάντικρῦση
 τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ νάναγνώσῃ ἐν-
 τὸς αὐτῶν πόσον ὑπῆρξεν ἐνοχος, πόσον
 ὑπῆρξε προδοτής. Καὶ ἐπῆγα...

Ἀλλὰ διατὶ μόλις τὴν ἴτενισα, ἔπαυσα
 νὰ τὴν μισῶ πλέον; Μήπως ἢ ὠχρότης
 τῆς, ἢ ὁποία ὑπερέβαινε τὴν λευκότητα
 τῆς λαμπάδος τῆς, κατεπράυνε τὴν ἀγα-
 νάκτησίν μου, ἢ μήπως μὲ συνεκίνησαν
 οἱ ὕγροι ὀφθαλμοὶ τῆς, οἱ ὁποῖοι ἐφαίνον-
 το χύσαντες ἀθρόνα δάκρυα, ὡς ἐξίλαστῆ-
 ριον δρόσον διὰ τὴν φλεγομένην ψυχὴν
 τοῦ φίλου τῆς; Δὲν γνωρίζω. Ὅ,τι ὅμως
 δύναμαι νὰ βεβαιώσω, εἶνε ὅτι μόλις τὴν
 εἶδον τὸσον ὠχρὰν, τὸσον ἐκστατικῶς ἀλλό-
 φρονα, τὸ μῖσος ἐκεῖνο, ἢ ἐκδίκησις ἐκεῖνη,
 τὴν ὁποίαν ἐπνεον ἐναντίον τῆς, ἤσθάν-
 θην ὅτι ἔλυονε σιγὰ, σιγὰ ἐντὸς μου ὡς
 κηρίον καὶ μὲ κατέλαβεν ἀλλόκοτος συγ-
 κινήσις. Ἐπερίμενα νὰ τὴν ἴδω ἀπαστρά-
 πτουσάν ἐξ εὐτυχίας ὑπὸ τὴν λευκὴν
 γαμήλιον ἐσθῆτα τῆς, εὐδαίμονα ἐκ τῶν
 εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν τῶν συγγενῶν τῆς, καὶ
 ἢ ἰδέα αὐτῆ μου ἔφερε τὴν ἀνάμνησιν
 τοῦ προδοθέντος φίλου μου. Ἀλλὰ μόλις
 τὴν εἶδα με τὸ βλέμμα ἐκεῖνο — Θεέ μου,
 τί βλέμμα! — τὸ ὅποιον ἐνόμιζες ὅτι ἐδλε-
 πεν ἀόρατον κόσμον πλήρη ψυχῶν καὶ
 πνευμάτων, κατελήθηθην ὑπὸ τῆς ῥίχου. Τὸ
 βλέμμα ἐκεῖνο ἀνέπεμπε μυστικὴν τινα
 λάμψιν, ὅπως αἱ ἐκστατικαὶ παρθένοι τοῦ
 Μουρίλλου. Μίαν φορὰν μόνον εἰς τὰς ἀρ-
 χὰς μὲ ἴτενισε παρατεταμένως καὶ εἶδον
 ὅτι ἡ λαμπὰς ἐδονήθη περισσότερο εἰς
 τὰς κρινολεύκους χεῖρας τῆς. Κατὰ τὴν
 στιγμὴν δὲ ποῦ εἶπε τὸ ξεψυχισμένον ἐκεῖ-
 νο νὰ εἰς τὸν ἀρχιεπίσκοπον, ὄπισθεν
 τοῦ ὁποίου ἰστάμην, μοὶ ἐφάνη ὅτι τὸ βλέμ-
 μα τῆς διήλθεν ταχὺ ὡς ἀστραπὴ ἐπάνω
 μου. Ἐπειτα μέχρι τοῦ τέλους τοῦ μυ-
 στηρίου, κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ὁποίου
 ἐφαίνετο ἀποῦσα μακράν, πολὺ μακράν,
 εἰς κόσμους ἄλλους, ἀπέφευγε ἐπιμόνως
 νὰ μὲ ἀτενίσῃ. Μίαν ἢ δύο φορὰς τὴν εἶ-
 δον καρφώνουσαν τοὺς ὀφθαλμούς τῆς εἰς
 τὴν φλόγα τῆς λαμπάδος, ἢ ὁποία μοὶ
 ἐφάνη ὅτι ἐτρεμόδυνε ὡς ἀπὸ ἀόρατον,
 μυστηριώδες φῶσμα πνεύματος περι-
 σταμένου ἀνωθεν τῆς. Μήπως ἄραγε ἦτο
 ἢ πνοὴ τῆς, ἢ ὁποία ἐξήρχετο βιαίως ἀπὸ
 τὸ ἀνασειόμενον στῆθος τῆς, ἢ μήπως
 ἦτο ἢ ἀνήσυχος ψυχὴ τοῦ φίλου τῆς, ἢ
 ὁποία πτερυγίζουσα ὀργίλη ἀνωθεν τῆς
 τῆς νυμφικῆς λαμπάδος προσεπάθει νὰ
 τὴν δούρῃ; Καὶ ἢ ὠχρότης τῆς, ἐνόσφ τὸ
 μυστήριον τοῦ γάμου ἐφθάνεν εἰς τὸ τέ-
 λος του, ἐλάμβανε παράδοξον ἡλεκτρῶδη
 στιλπνότητα, προσδίδουσαν μυστηριώδη
 αἴγλην εἰς τὴν ξανθὴν κεφαλὴν τῆς.

Μετὰ τὸ «Ἥσατα χόρευε» βροχή ἐξ ἀνθρώπων ἔρρανε τοὺς νυμφίους καὶ ἐπὶ τῶν λευκῶν στεφάνων τῶν ἐσκορπίζοντο ὑπὸ τῶν στενῶν συγγενῶν δρᾶκες ἐκ πετάλων ῥόδων. Ὅλων τὰ πρόσωπα ἀπήστραπτον ἐκ ἀρᾶς καὶ εὐτυχίας. Οἱ γονεῖς τοῦ γαμβροῦ καὶ ὁ πατὴρ τῆς νύμφης ἐφαίνοντο πλέοντες εἰς πελάγη εὐδαιμονίας καὶ ἰσπάζοντο ἀδιακρίτως ὅλους τοὺς προσκεκλημένους.

Ὁ γαμβρός ἦτο εἰς τὸ κατακόρυφον τῆς εὐτυχίας του, καὶ ἀπέδιδε τὴν ὠχρότητα τῆς νύμφης εἰς τὴν εὐνόητον συγκίνησιν τοῦ ὑμεναίου. Ἡ μουσικὴ εὐθύς μετὰ τὸ πέρας τοῦ γάμου ἤρξατο παιανίζουσα φαιδρότητα τεμάχια. Οἱ συγγενεῖς κατὰ τὸν βαθμὸν τῆς συγγενείας, παρήλαυνεν κατὰ σειρὰν πρὸ τοῦ νεαροῦ ζεύγους ἀσπαζόμενος αὐτὸ καὶ εὐχόμενος εἰς αὐτὸ ὑγείαν, εὐτυλίαν, πολυτεκνίαν. Τὰ κοινὰ καὶ τὰ διάφορα ἀναψυκτικὰ ἐπὶ μεγάλων πολυτίμων δίσκων διενέμοντο ἀφειδῶς εἰς τοὺς προσκεκλημένους. Ἡ εὐφρόσυνος νύξ τοῦ γάμου ἐλαμπεν ἐκ τῶν ἀφθόνων φώτων, τῶν πολυχρῶμων ἐσθίων καὶ τῶν πολυτίμων ἀδαμάντων. Παντοῦ εὐτυχῆ μειδιάματα καὶ δάκρυα, μεθυστικὴ ἀλόηνοια ἀρωμάτων καὶ ἀνθρώπων, μαρμαίροντες τράχηλοι καὶ ὠλένας. Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τοῦ χειμάρρου τοῦτον τὸν μύρον, τῶν χρωμάτων, τῶν φώτων, ἡ ὁλοῦν ἐπιτεινομένη ὠχρότης τῆς νύμφης ἀπετέλει δι' ἐμέ, μόνον δι' ἐμέ παραδόξον ἀντίθεσιν. Εἶχον ἀναγνώσει εἰς τὴν ψυχὴν της ὡς εἰς ἀνοικτὸν βιβλίον. Δὲν εἶχε λοιπὸν ἀσμονήσει ἐκεῖνον! Τὸν ἐνθυμεῖτο λοιπὸν ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ὑψίστας στιγμὰς τοῦ ὑμεναίου! Παρήλασα καὶ ἐγὼ τελευταῖος ἐνώπιον τῶν, ὅπως τοὺς εὐχνηθῶ. Ἐσφίξα τὴν χεῖρα της καὶ ἠσπλάσθη ψυχρότητα μαρμάρου νὰ παγώσῃ τὰς φλέβας μου. Εἰς τὴν εὐχὴν μου «νὰ ζήσετε» ἤγειρε τοὺς κάτω νεύοντας ὀφθαλμούς της, καὶ εἰς τὸ βάθος τῶν εἶδον τὴν αὐτὴν μυστικὴν λάμψιν, τὸν ὁποῖον καὶ εἰς τοὺς δβύνοντας ὀφθαλμούς τοῦ φίλου της, ἐνῶ ἡ ἐκφρασις τῆς μορφῆς της μοῖ ἔλεγε μὲ ὕψος ἐπιπλήξεως, «Νὰ ζήσω! καὶ ὁ ὄρκος μου;» Μὲ κατέλαβε φρίκη. Ἐξήλθον εἰς τὸν ἐξώστην, ὅπως ἀναπνεύσω. Ἐσπλάσθη τὴν κεφαλὴν μου ἐντὸς τῶν δύο χειρῶν μου, καὶ ἀνεπόλησα τὸν φίλον μου, τὸν καλὸν μου φίλον. Μεθ' ὅλων δὲ τὸν θόρυβον τῆς αἰθοῦσης ἤκουσα περιδομοῦσαν εἰς τὰ ὄτα μου μυστικὴν φωνήν, λέγουσαν μοι, «Εἶμαι ἐσὼ! Εἶμαι ἐδῶ».

Ἀπὸ τοῦ ἐξώστου μὲ τοὺς δακρυσμένους ὀφθαλμούς μου παρετήρησα μετ' ὀλίγον ζεύγη χορευτῶν κολυμβῶντα εἰς τὸν στροβιλωδῆ ποταμὸν τῆς μουσικῆς τοῦ Στρώου. Ἐν τῇ ἐντάσει τῆς ἐξημμένης φαντασίας μου ἐξελάμβανον τὸ σπινθηροβόλοῦν ἐκ τῆς μετάξης καὶ τῶν ἀδαμάντων πλῆθος, ὡς χορὸν πνευμάτων, ἐν τῷ μέσῳ δὲ αὐτῶν τὴν νύμφην, ὡς λευκὴν ψυχὴν πτερυγίζουσαν μεταξὺ στρατιᾶς ἀγγέλων. Εἰσῆλθον ἢ μᾶλλον ὄρμησα εἰς τὴν αἰθουσαν ὠθούμενος ὑπὸ ἀοράτου σιδηρᾶς χειρὸς, καὶ ἡ αὐτὴ φωνὴ ἐψηθύριζεν εἰς τὰ ὄτά μου «Χορεύσέ την! Χορεύσέ την!» Μηχανικῶς πῶς εἰρέθη πρὸ τοῦ ἀ-

νακλίντρου ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθητο μόνη ἢ Ἐλένη Ἦτο κατάκοπος ἐκ τοῦ στροβίλου. Ἐφαίνεται συντετριμμένη. Λεπτὸν ῥάντισμα ἰδρώτος ἐστεφάνωνεν ὡς μαργαριτῶδες στῆμα τὸ κάτωρον μέτωπόν της. Μόλις ἐμάντεινε διατὶ τὴν ἐπλησίασα, ἂν καὶ ἐξεντλημένη, ἀνγέθη ζωηρῶς, ἐρρίθη ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, ὡς νὰ ἐνέδιδεν εἰς ἀκαταγώνιστον μυστηριώδη ἔλξιν, ἥτις τὴν ὤθει πλῆστον μου. «Χορεύσατε! Χορεύσατε!» μοῖ ἔλεγεν ἡ φωνὴ ἀλλὰ κάπως ὀργίλη τὴν φορὰν ταύτην. Καὶ ἀνάρπαστοι ὑπὸ ἰσχυροῦ μαγνητικοῦ ῥευματιοῦ ἐστρεφόμεθα, ἐστροβιλιζόμεθα, περιεδινοῦμεθα ὡς νὰ μᾶς ἐκάρθωναν ἀνωθεν πτερὰ εἰς τοὺς ὤμους μας, ἐν ᾧ εἰς τὸν φλογερὸν αἰθέρα ἀγνωστός, οὐρανία μουσικὴ ἐρρύθμιζε τὸ πτερωτὸν βῆμα μας «Χορεύσατε! Χορεύσατε!» Δὲν εἰξείρω ἂν ἤκουε καὶ αὐτὴ τὴν παράδοξον ἐκίνην ἀρμονίαν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα της προσελάμβανεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀόριστον ἐκστασιν, προσηλοῦμενον εἰς τὸ κενόν. «Ἦκουον, ναί, ἤκουον τὴν καρδίαν της πάλλουσαν μέχοι διαρρήξεως τὸ δὲ ἡμίγυμνον στῆθός της βιαίως ἀνεκομποῦτο ὑπὸ τὴν ἐνδομυχον τρικυμίαν τῆς ψυχῆς της. Ἦν καὶ προσκολλημένη ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου ὡς βελόνη εἰς τὸν μαγνητικὸν σίδηρον, καθάροθα νὰ τὴν ἀσπλάσω καὶ ἐρρίψῃ ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου ὑπὲρ ποτε ὠχρὰ. Ὁ ἰατρός σύζυγός της ἐντρομος τὴν ἐπλησίασε ἀλλὰ μετ' ὀλίγον καθησύχασεν λέγων εἰς τοὺς γονεῖς του μετὰ ἡρέμου μειδιάματος:

— Εἶνε συγκίνησις! δὲν ἔχει τίποτε!

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ μουσικὴ κατέπαυσεν. Οἱ προσκεκλημένοι φαιδροὶ ἀνεχώρησαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον. Τὸ φῶτα ἐσβέσαν. Ἦ πρὶν θορυβώδης καὶ ἐξασπράπτουσα αἰθουσα ἐγένετο σκοτεινὴ, φωτιζομένη μόνον ἀμυδρῶς ὑπὸ τοῦ λύχνου τοῦ παραπλεύρως κειμένου κοιτώνος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἡ περιχρυσος νυμφικὴ κλίνη μὲ τὰ ροδοθαφῆ κλινσκοπελάσματα ἀνέδιδε μυστικὴν τινα λάμψιν. Προσκλίνων ὁ νυμφίος ἐπὶ τῆς συζύγου του ἐξηπλωμένης ἐπὶ τοῦ πλῆστον τῆς κλίνης ἀνακλίντρου, μὲ λέξεις τρυφερᾶς ἀγάπης καὶ συζυγικῆς στοργῆς προσεπάθει νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ τὴν καθησυχάσῃ διὰ τὴν συγκίνησιν της. Ἦ Ἐλένη τρέμουσα ὡς τρυγῶν σνεσπεριούτο εἰς τὴν γωνίαν τοῦ ἀνακλίντρου. Ὁ σύζυγος ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνην κατὰ τὴν πρώτην νύκτα καὶ ἀσπασθεῖς τὸ μέτωπόν της εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Μεινάσα μόνη, ὄρμησεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἀνοίξασα αὐτὸ ἀνέπνευσε θορυβώδως. Ἦσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ κλαύσῃ, ἀλλ' οἱ ἐξογκοῦντες τὸ στῆθος της λυγμοὶ ἐξέσπωνμόνον εἰς ὑποκόφους στόνους. Ἐσφίγγε μὲ τὰς χεῖρας τὸ στῆθος νομίζουσα, ὅτι οὕτω θὰ ἀνέδλυζον τὸ δάκρυά της. Δάκρυα οὐδαμοῦ. Δὲν ἠδύνατο νὰ κλαύσῃ. Ἀόρατος χεῖρ περιεσφίγγε τὸν λαιμὸν της καὶ ὡς ὄφει συστρεφόμενη κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου πάλιν μὲ ἐξηπλωμένους τοὺς βραχίονας της. Ἄλλὰ καὶ ἐκεῖ ἀνατινασσομένη εἰς ἕκαστον στεναγμὸν της ὑπὸ

τῶν ἐσωτερικῶν ἐλατηρίων τοῦ ἀνακλίντρου, τὰ ὁποῖα ἐφαίνετο ὠθοῦσα μυστικὴ δύναμις, δὲν ἠδυνήθη νὰ κλαύσῃ. «Δάκρυα, Παναγία μου, δάκρυά δός μου», καὶ ἔπεσε γονυπετὴς πρὸ τῶν εἰκόνων, τῶν ὁποίων ἡ κανδήλα εἶχε σβύσει μετ' ἄλλοκότου τριγμοῦ. Ἄλλὰ ὡς νὰ εἶχε διὰ παντὸς στερεῦσει ἡ πηγὴ τῶν δακρύων της, οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔμενον ξηροί, πάντοτε ξηροί. Ἀλλόφρων ἠγέθη καὶ συρομένη μηχανικῶς ἐρρίθη ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅπως ἀναπαυθῆ, ἀλλὰ φωνὴ παραδόξως βομβοῦσα εἰς τὰ ὄτα της, τῇ ἐψηθύριζε «Ὁ ὄρκος σου! Ὁ ὄρκος σου!» Τότε ἐκτεινάσα τοὺς τρέμοντας βραχίονας πρὸς τὴν ἀνωστον φωνήν, πρὸς τὸ ἀνωθεν τῆς κλίνης της πτερυγίζον πνεῦμα, ἠγέθη ὅπως σφίξῃ αὐτὸ εἰς τὸ ἀσπᾶλλον στῆθος της, καὶ κατέπεσε μετὰ πατάγου ἐπὶ τοῦ δαπέδου...

***

Ἀψυπνισθεὶς ἐκ τοῦ θορύβου ὁ σύζυγος ὄρμησεν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς συζύγου του. Ἰδὼν ἐσδεσμένη τὴν κανδήλαν ἐρρηξεν κραιγὴν τρόμου. Ἐζήτησε φῶς καὶ ἐκάλεσε τὴν ὑπηρετρίαν. Ψηλαφητεῖ ἐν τῷ σκότει διπυθύνθη πρὸς τὴν κλίνην, ἀλλὰ προσέκρουσεν ἐπὶ τοῦ ἐκτάδην κειμένου σώματος τῆς γυναικὸς του. Τὴν ἤγειρεν ἐκ τοῦ πατώματος καὶ τὴν ἐξήπλωσεν ἐπὶ τῆς κλίνης προσπαθὼν ἐν τῷ σκότει νὰ ἀνοίξῃ τὸν στυθόδεσμόν της. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ ὑπηρετρία εἰσῆλθε κρατοῦσα κηρίον. Εἰς τὴν θέαν τῆς θανασίμου ὠχρότητος τῆς κυρίας της, ὡπισθοδρόμησεν ἐντρομος Ὁ ἰατρός ἐσπλάσθη τὸ σῶς του ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς συζύγου του. Αὕτη εἶχε παύσει πάλλουσα Ἦτο νεκρά.

— «Ὡ Ἐλένη!» εἶπεν ὁ ἰατρός καταπίπτων ἐπὶ τοῦ θερμοῦ σώματος της, «ἔπασχε λοιπὸν ἡ καρδία σου, καὶ τὸ ἠγνόουν;

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐσβυσε τὸ κηρίον εἰς τὰς χεῖρας τῆς ὑπηρετρίας, ἥτις ἐμβρόντητος ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κλίνης, ποιοῦσα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ:

«Μέγας εἶ Κύριε!»

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ.

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ἐν τῷ καφενείῳ.

A—Καὶ τί θὰ κάμετε ὅταν οἶς τύχη κανὲν κίβδηλον χαρτονόμισμα;

B—Θὰ τὸ δώσω τῆς γυναικὸς μου.

✱

Ἐν συναναστροφῇ.

Ἐκεῖνος. — Εἶσαι ἡ μόνη κόρη ἢ ὁποῖα δύναται νὰ μὲ καταστήσῃ εὐτυχῆ.

Ἐκεῖνη (ἀκχυρομένη)—Νὰ τὸ πιστεύσω;

Ἐκεῖνος. — Ναι, ἀγάπη μου, ἔχω δοκιμάσει τόσας ἄλλας!

✱

Φιλικὸς διάλογος.

A—Πῶς ἐπωλήθησαν ἅπαντα τὰ ἀντίτυπα τῶν ποιημάτων σου;

B—Ναι, ὁ θεὸς μου τὰ ἠγόρασεν ὅλα.

A—Ἦσως διὰ τὴν σῶσιν τῆς οἰκογενειακῆς τιμῆς.

ΚΤΙΣΤΑΙ

Ἡ Πρόοδος οἰκοδομῆ εἶναι μεγάλη—φέρει
καθεὶς τὸν λίθον· τὸν ὁ εἰς λόγους, βουλὰς, ὁ ἄλλος
πρίξεις—καὶ καθημερινῶς τὴν κεφαλὴν τῆς αἴρει
ὕψηλοτέραν. Θύελλα, αἰφνίδιός τις σάλος

ἔαν ἐπέλθῃ, σωρηδὸν οἱ ἀγαθοὶ ἐργάται
ὀρυῶσι καὶ τὸ φροῦδον τῶν ὑπερασπίζοντ' ἔργον.
Φροῦδον, διότι καθερὸς ὁ βίος δαπανᾷται
ὕπερ μελλούσης γενεᾶς, κακώσεις, πόνοους στέργων,

ἵνα ἡ γενεὰ αὐτῆ γνησίως εὐτυχίαν
ἄδολον, καὶ μακρὰν ζωὴν καὶ πλοῦτον καὶ σοφίαν
χωρὶς ἰδρωτὰ ποταπὸν ἢ δούλην ἔργασίαν.

Ἄλλ' ἢ μωθώδης γενεὰ οὐδέποτε θὰ ζήσῃ.
Ἡ τελειότης τοῦ αὐτῆ τὸ ἔργον θὰ κρημνίσῃ
κ' ἐκ νέου πᾶς ὁ μάταιος κόπος αὐτῶν θ' ἀρχίσῃ.

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΚΑΒΑΦΗΣ

Σ' ΕΝΑ ΔΑΦΝΟΚΛΑΔΟ

Ἀπὸ τῆς δάφνης τὸ κλαδί καρεὶς δὲν περιμένει
τοῦ ῥόδου τῆ μοσχοβολιᾶ τοῦ μενεξέ τῆ χάρι·
εἶνε λουλούδι ποῦ καὶ μὸς στὰ φύλλα του δὲν μένει
γιατὶ τῆ δόξα στὴν καρδίᾳ γιὰ ἀγάπη ἔχει πάρη.

Μ' ἀπὸ δυὸ μάτια γαλατὰ π' ὀλόγγρα σκορπίζον
ἀναλαμπῆ γλυκόφωτη μὲ χάρεις ἐνωμένη,
ποῦ χίλιους ἄλλους λογισμὸς μὲ μιᾶς τοὺς ἀνεμίζον,
καὶ τὶ καρεὶς δὲν καρτερεῖ καὶ τὶ δὲν περιμένει;

Α. ΓΡ. ΜΠΟΥΡΝΙΑΣ

Θ Α Λ Α Σ Σ Ι Ν Η Α Ν Α Μ Ν Η Σ Ι Σ

(Τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ Vte E.-M. de Vogüé).

Ἡ ἀτμόπλοιοι Τάναϊς τῶν Θαλασ-
σίων Διαπορθμεύσεων ἐκαμπτε τὸ Ταί-
ναρον ἀκρωτήριον. Καθ' ὅλην τὴν ἡ-
μέραν ὁ πλοῦς ὑπῆρξε, θαυμάσιος ἀλλὰ πε-
ρὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅτι ἐπλησιάζομεν
τὸν κόλπον τῆς Κορώνης, ὁ καιρὸς ἤρχισε
νὰ μεταβάλλεται. Αἱ αἰφνίδιοι τῶν ἀνέμων
τροπαὶ εἶνε συχνὰ παρὰ τὴν ἑλληνικὴν
ταύτην ἀκρὰν ἐνθα συναντῶνται τριῶν
θάλασσῶν τὰ ρεύματα, θραυόμενα ἐπὶ τῶν
χωρίζοντων αὐτὰς ἀκρωτηρίων τῆς Πελο-
ποννήσου. Σπανίως ἐπανευρίσκει τις ἐν
τῷ Αἰγαίῳ τὴν γαλήνην, τὴν ὁποῖαν κα-
τέλιπεν εἰς τὴν Ἀδριατικὴν καὶ τὰνάπα-
λιν. Τὴν ἐσπέραν ἐκεῖνην ἢ καταγιγῆς ἤρ-
χετο ἐκ τοῦ στενοῦ τῶν Κυθήρων· ἢ νύξ
ἐπλησιάζεν, ἢ θάλασσά ἦτο μέλαινα καὶ

ἐξηγριωμένη, ὁ οὐρανὸς συννεφώδης καὶ
μελαγχολικός. Πρὸς τὸ μέρος τῆς ξηρᾶς,
τὴν ὁποῖαν παρεπλέομεν, ὁ ὑψητενὴς τοῦ
Ταυγέτου ὄγκος ὡς μελανὸν τεῖχος ἐσκι-
αζε τὸν ὀρίζοντα. Ἐκ τῆς ἀπεράντου θα-
λάσσης, ἢν εἰς τὸ μέρος τοῦτο δύναται
τις ἐλευθέρως νὰ φαντασθῆ ἔκτεινομένην
μέχρι τῆς ἀφανοῦς εἰδέτι Αἰγύπτου, ὁ ἀνε-
μος καὶ τὰ κύματα ἐπῆρχοντο μετὰ μεγα-
λου θορύβου. Ἡ καταγιγῆς ἐμαίνετο ἐπὶ τῶν
ιστιῶν καὶ ἐβόα ἐντὸς τῶν θυρίδων· αἱ
πλευραὶ τοῦ πλοίου ἐξέπεμπον τοὺς ἀ-
παισίους ἐκείνους τριγμοὺς, πρώτην ῥι-
μωγὴν τοῦ μέλλοντος νὰ συντριβῆ ὑπὸ
τῶν κυμάτων σκάφους. Ὁ Τάναϊς ἐν
τούτοις οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἐλαττώσας
τὴν ταχύτητά του, ἐξηκολούθει μετὰ θάρ-

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Ἰπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι δὲν γνησίως τὰ χά-
ρον μόνον τῶν καιρῶν τῶν οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ἢ
μάστιξ τῶν ἐργαζομένων.

Δὲ Βονφλ.

Ἡ σκέψις εἶνε μία προή, ἀλλ' ἢ προή αὐτῆ συν-
ταράσσει τὸν κόσμον σύμπαντα.

Βίκτωρ Ἰγγώ.

Λογικεῦει ἐν τῷ ἔρωτι ἴσον χάνει τὸ λογικόν.

Δις δὲ Λεσκινας.

Οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι νομίζουσι, ὅτι διορθοῦνται
ἀλλάσσοντες ἐλαττώματα.

Βαλτούρ

Ἐὰν ἠπατήθης ἀπαξ, αἰσχος εἰς τὸν ἀπατήσαντά
σε· ἂν ἠπατήθης δις, αἰσχος εἰς σέ.

Ἄραβικὴ παροιμία.

Ἡ εὐτυχία... ὅλοι ὀμιλοῦν περὶ αὐτῆς, ὀλίγοι ὅμως
τὴν γνησίως.

Κυρία Ρολάν.

Τὰ φουσκωμένα μναλὰ ὀμοιάζον τὰ ἀερόστατα· ὁ
ἐλάχιστος ρυγμὸς τῆς σατύρας ἢ τῆς θλίψεως τὰ ξε-
φουσκώνει.

Κυρία Στάελ.

Μὴ λέγε πάντοτε ὅ,τι σκέπτεσαι, σκέπτον ὅμως πάν-
τοτε ὅ,τι λέγεις.

Ἐδμόνδος Ἄμποῦ

Αἱ ῥυτίδες εἶνε αἱ ἀτραποὶ, τὰς ὁποῖας ἀρέσκονται
τὰ ἔτη, καὶ διὰ τῶν ὁποῖων ἀναχωροῦσαι αἱ φαντασιο-
πληξίαι τῆς νεότητος συναντῶσι ἐρχομένην τὴν πείραν.

Ἄρξέ.

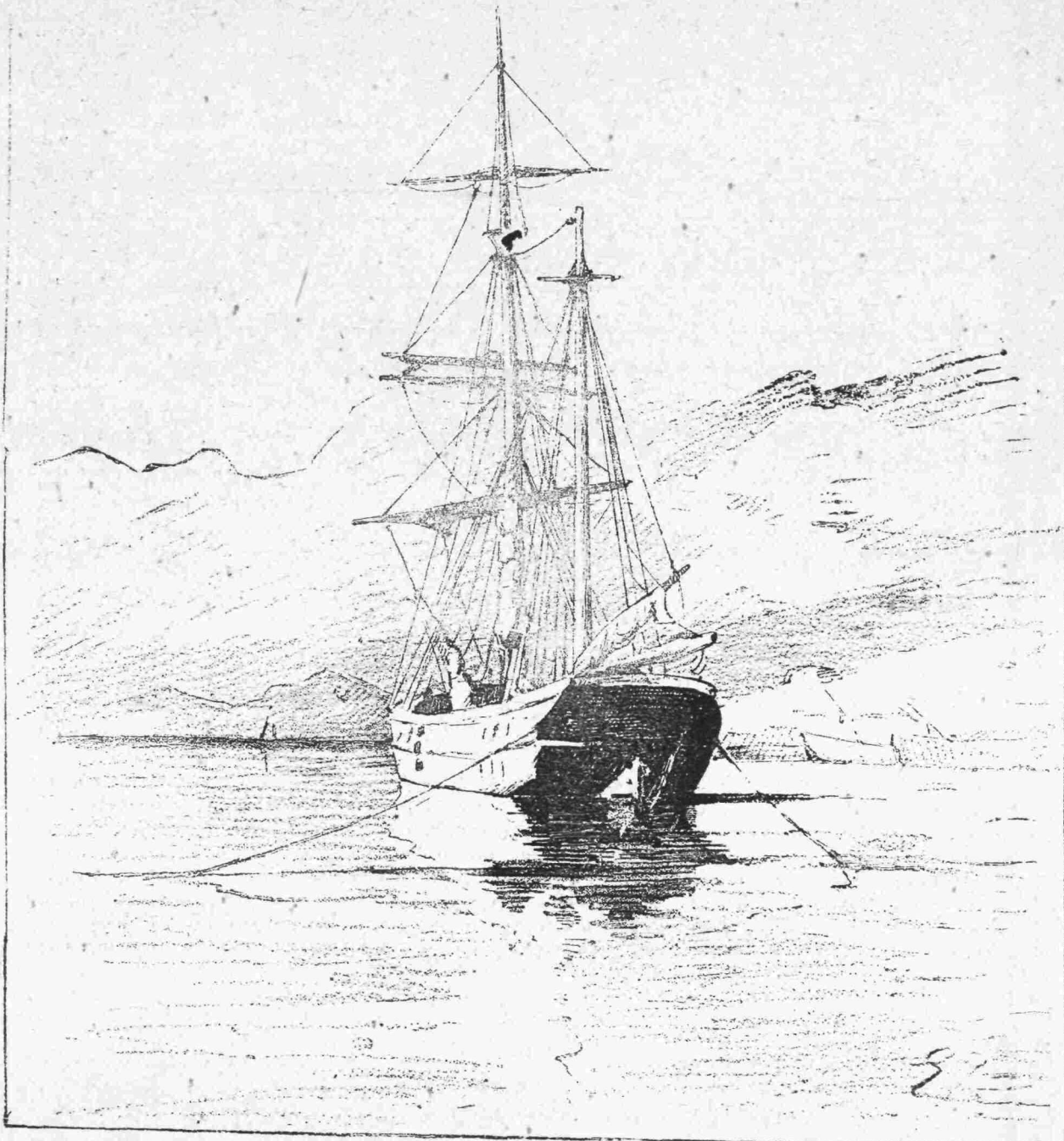

ΠΑΡΝΕΛ

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ Β΄

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: Η ΑΜΠΕΛΟΣ—ΕΡΓΟΝ Ε. ΠΡΟΣΑΛΕΝΤΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ: ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ. ΕΙΚΩΝ J. PEUSSIER

νήμενοι επικαλούμενοι τὴν ἐξ ὕψους βοήθειαν· ἔρμαιον τῶν μεγάλων κυμάτων το σκάφος φέρεται ὑπ' αὐτῶν ὡς κέλυφος ὠοῦ. ὦ· μῆλον, τὸ ὅποιον παίζοντα τὰ τέρατα ταῦτα ῥίπτουσι πρὸς ἀλλήλα. Καὶ ἐν τούτοις αἰσθάνεται τις ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐνεψύσθη εἰς τὸ εὐθραυστον τοῦτο σκάφος ψυχὴν καοτερικὴν καὶ γενναίαν, θέλησιν πεφωτισμένην, ἱκανὴν να ὑπερνικήσῃ τὰς ἰδιοτροπίας τῶν στοιχείων· ὁ μοιάζει τὸ ξύλινον τοῦτο σκεῦος πρὸς πλήρη ἀνθρώπινον ὄργανισμὸν· ἔχει τὰ μέλη καὶ τὰ κινητήρια αὐτοῦ ὄργανα ἵνα ἐνεργῇ καὶ ἵνα ἀμύνεται· ἔχει ἐν τῷ μέσῳ τὴν φλογεράν αὐτοῦ καρδίαν· ἔχει μάλιστα καὶ ἐγκέφαλον τὸ ἐκ χαλκοῦ κιβώτιον ἐν τῷ ὀποίῳ πάλλαται· ἡ βελόνη τῆς πυξίδος, εὐαίσθητος ὡς ἡ καρδία, σταθερὰ καὶ διορατικὴ ὡς ὁ νοῦς, φέρουσα εἰς αἴσιον τέρμα τὸ κινδυνεῦον τοῦτο σῶμα. Ἀνθίσταται, ὑπερπλάτῃ ἡ μικροσκοπικὴ πλὴν γενναία αὐτῆ διάνοια, τοὺς πελορίους ἐκείνους ὄγκους τῶν κυμάτων, οἱ ὅποιοι ἐπέρχονται μακρόθεν, ἐκ τῶν ὀριζόντων, καὶ φέρονται ἀλυθῶς τῆτα πανταχόθεν, ἐκ τῆς Σικελίας, τῆς Ἀφρικῆς, τῆς Συρίας καὶ τοῦ Αἰγαίου· νομίζει τις ὅτι θά κατασυντριβῆναι τὸ πᾶν διὰ τῆς πληθύος, τοῦ θορύβου καὶ τῆς ὀρηχῆς αὐτῶν· ἐν τῇ φρικῇ τῆς ζοφώδους ταύτης νυκτός, τὸ σύμπαν φαίνεται ἐγκαταλειμμένον εἰς τὴν ἄλογον ταύτην μανίαν. Πλὴν αἰδυνάμεις αὐταὶ εἶνε τυφλαὶ καὶ ἄλογοι, γεννώμεναι καὶ θνήσκουσαι ταχέως, στερούμεναι θελήσεως καὶ μὴ δυνάμεναι νὰ δυνασπισθῶσιν· ἡ μικροσκοπικὴ διάνοια ἐπιμένει, ἀντιπαρόρρηται ταύτας ἐπιδεξίως, ἀφίνουσα αὐτὰς νὰ συντριβῶσιν ἀφ' ἑαυτῶν καὶ ἀναλαμβάνει τὴν πεφωτισμένην αὐτῆς πορείαν· ἐν σμικρῷ βλέπει τις ἐν τούτῳ τὸν προσηνιον τοῦ σύμπαντος δρᾶμα, τὴν εἴστοχον τοῦ ἀνθρώπινου πνεύματος πάλιν κατὰ τῶν ἀνυποτάκτων τῆς φύσεως στοιχείων. Οὐδαμοῦ δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ αὐτὴν κάλλιον, διότι ἐνταῦθα ὁ ἄνθρωπος μετήγγισεν ὀλόκληρον τὴν ἑαυτοῦ διάνοιαν εἰς τὸ ἐκ τῶν χειρῶν του ἐξελεθὸν ἔργον, εἰς τὸ πλοῖον τοῦτο τὸ κατασκευασθὲν ὑπὸ σοφῶν, τὸ κυβερνώμενον ὑπὸ ἀνδρῶν γενναίων... Πόσους τῶντι γενναίους ἄνδρας εἶδον ἐν τῇ θαλάσσῃ! Τὴν ἐσπέραν ἀκριβῶς ταύτην, μοὶ διηγήθησαν περὶ ἐνός ἐξ αὐτῶν.

Εἶχον πάλιν κατέλθῃ εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ ἀτμοπλοίου. Οἱ γενναιώτεροι τῶν ταξειδιωτῶν ἦσαν συνθηροισμένοι περὶ τοῦ ἱατροῦ καὶ τοῦ πράκτορος τῶν ταχυδρομείων, οἱ ὅποιοι ἔπαιζον ζατρίκιον. Ὁ πλοίαρχος ἦος δὲ Β... καταλιπὼν, πρὸς στιγμὴν τὴν γέφυραν ἦλθε καὶ αὐτὸς εἰς συνάντησίν μου· ἀποφάσας τὸ ἀποστάζον ἐκ τῆς βροχῆς καὶ τῶν πιτυλισμάτων τῆς θαλάσσης πιλικίον του, ἐζήτησε ποτήριον πῶν τς καὶ ἔλαβεν μέρος εἰς τὴν συνδιάλεξιν. Ὡς συνήθως εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ὁ λόγος ἦτο περὶ ναυαγίων καὶ καταστροφῶν. Ὁ πρᾶκτωρ τῶν ταχυδρομείων ἔκαμε τὰς κυρίας νάνατριχίωσι διὰ τῶν ἀμφιβόλου καλαισθησίας διηγήσεών του.

Ὅτε ὁ Κος δὲ Β... ἐκάθισε πλοῖον ἡ-

μῶν, νεαρά τις κυρία ἐντρομος ἦδν ἐκ τῶν διηγήσεων τοῦ ταχυδρομικοῦ πράκτορος, ἐπιθυμοῦσα νὰ συγκινηθῇ ἔτι μᾶλλον, ὅπερ εἶνε ἡδονὴ μεγίστη, παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ διηγηθῇ δραματικὸν τι ἐπεισόδιον ἐκ τοῦ εἰκοσαετοῦς αὐτοῦ θαλασσοῦ βίου. Ὁ πλοίαρχος ἐμειδίασε καὶ ἤψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους, ὡς σκεπτικῶς γέρον, τὸν ὅποιον οἱ ἔγγονοι αὐτοῦ παρακαλοῦν νὰ τοῖς διηγηθῇ παραμύθια μὲ φαντάσματα. Μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς καὶ ἀμφιβολίας καθ' ἃς ὑπέθετέ τις αὐτὸν παλαιόντα κατὰ δυσἀρέστου ἀναμνήσεως— ὁ πλοίαρχος ἀνέκραξεν.— "Ἐ λοιπόν! εἰς τὸ σχολεῖον μανθάνομεν τὰ ῥητὰ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων· ἀλλὰ τί τὰ θέλετε, ἀφήσαμεν ἡμεῖς εἰς τὰς νήσους Κροϊδάς, μίαν φοδερὰν νύκτα ὡς αὐτήν, ἓνα δυστυχῆ ναῦτην ὁ ὅποιος ἦτο πολὺ ἀνώτερος ἀπὸ ὀλους αὐτοὺς τοὺς ἀγύρτας τῆς ἀρχαιότητος". Καὶ ἤρχισε νὰ ἡδς διηγηθῆται τὴν ἀκόλουθον ἱστορίαν, τὴν ὅποιαν ἐκθέτω ἐνταῦθα κατὰ λέξιν ἵνα μὴ κατ' οὐδὲν παραλλάξω τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ τραχὺ αὐτῆς θαλασσοῦν ὕψος. Περὶ τῆς πραγματικότητος αὐτῆς οὐδαμῶς ἀμφιβάλλω, καλῶς γνωρίζων ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι εἶδον τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ὥστε δὲν εὐρίσκονται εἰς τὴν ἀνάγκην καὶ νὰ ἐπινοῶσιν·

"Ἐν ἔτει 18... ὁ Μαχνητὴς ἀπέπλευσεν ἀπὸ τὸ Χερσοῦργον ὅπως ἐνοῦθῃ μετὰ τοῦ στόλου, ὁ ὅποιος ἐστάθμευεν εἰς τὰς Ἀντίλλας, Ἦμιν τότε ὑποπλοίαρχος, εἶχον δὲ μετὰ τῶν θωρακωτῶν μου, ναῦτην τινὰ Νορμανδόν, ὁ ὅποιος εἶχε λάβει πρὸ τινος ἡδειαν ἀπουσίας διὰ νὰ νυμφεῖθῃ· εὐρίσκειτο ἀκόμη εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ πλοίου, μὰς ἀναμένων νὰ διαδεχθῇ τὸν πενθηρόν του, ἀλίαι μικροῦ τινος τῆς Νορμανδίας λιμένος καὶ ἰδιοκτητὴν τριῶν λέμβων· ὡς ἐκ τούτου οἱ λοιποὶ ναῦται, μὲγάλως τὸν ὑπολήπτοντο καὶ τὸν ἐθεώρουν ὡς σημαντικὸν ὑποκειμενον. Ἦτο ἄλλως τε εἰς ἐκ τῶν ἀρίστων ναυτῶν τοῦ πλοίου μας· ἐὰν ἐγνωρίζεν ὀλίγα γράμματα, θὰ ἦτο πρὸ πολλοῦ ὑπαξιωματικὸς.

"Μέχρι τῶν νήσων το ταξειδίον μας ὑπῆρξε ἐξαισίον· ὅταν εἰσῆλθμεν εἰς τὰς Κροϊδάς ἡ θάλασσα ἤρχισε νὰ ἐξαγριῦται, πλοῖον δὲ τῆς Γουαδελούπης μὰς κατέλαβεν ἄσχυρὸς βορειοανατολικὸς ἀνεμος. Ὅτε ἐπῆλθεν ἡ νύξ, τὸ στενὸν ἦτο μέλαν ὡς στόμιον κλιβάνου, ὁ ἀνεμοστρόβιλος ἐόχιζε τὰ ἱστία, τὰ δὲ κύματα εἰσώρμησαν ἐντὸς τοῦ πλοίου, τὸ ὅποιον μετὰ μεγάλης δυσκολίας ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του· ἡδύνατό τις νὰ παρμοιάσῃ τὰς κινήσεις αὐτοῦ πρὸς τὰς τάλαντεύσεις τῶν ὑπὸ τοῦ ἀγέμου ῥιπίζομένων ἐκ χαλκοῦ λεκανῶν, τὰς ὅποιας οἱ κουνεῖς ἀναρτῶσιν ἐξωθεν τῶν καταστημάτων των. Τὴν νύκτα ἐκείνην ἤμην τῆς ὑπηρεσίας· διέταξα νὰ καταβιδάσωσι τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο ἅπαντα τὰ ἱστία.— Κάμπτοντες τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Ἀγίου Πέτρου ἠναγκάσθημεν, διὰ ν' ἀποψύγωμεν τὸς ὑφάλους αἱ ὅποια εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον κατὰ τὸ μέρος ἐκείνῳ, ἔτι περισσότερον νὰ ἐκτεθῶμεν εἰς τὸν ἀνεμον ὅστις ἀπὸ στιγμῆς

εἰς στιγμὴν καθίστατο ἰσχυρότερος. Ἀμα τῇ πρώτῃ στροφῇ τοῦ οἰακος δὶο μεγάλα κύματα ὑπερπλήθυσαν τὴν γέφυραν, τὸ πλοῖον μου ἐκλονίσθη ὡς μέθυρος καὶ ἐκλίνε τόσῳ πρὸς τὰ πλάγια ὥστε ὀλόκληρος σχεδὸν ἡ δεξιὰ πλευρὰ ἐδυθίσθη εἰς τὴν θάλασσαν. Παρητήρησα ὅτι καὶ τὰ λοιπὰ ἱστία ἔπρεπε νὰ ἀφαιρεθῶσι καὶ ἔδωκα τὰς διαταγὰς μου πρὸς τὸν ὑπαξιωματικόν, ὁ ὅποιος ἐσῆριξε τοὺς θωρακίτας.— Ὅταν μετέδωκε τὴν διαταγὴν μου οἱ δειεῖς ἐκινήθη. Ἐπρόκειτο περὶ ἀναρρῆ ἡδεως εἰς τοὺς δόλωνας, δηλαδὴ περὶ περιπάτου ἐπὶ τῆς ὑψίστης κεραίας διαγραφούσης τὴν στιγμὴν ἐκείνην τόσον 9ῳ βαθμῶν πλάτους. Δεύτερος σιγῆς ἡκούσθη· οἱ ἄνδρες ἐφαίνοντο καθιλωμένοι ἐπὶ τῆς γεφύρας. Μανιώδης, εὐρέθην δι' ἐνός πηδύματος κάτω τῆς γεφύρας καὶ συναθροίσας τοὺς ναῦτας μου:— "Ἐστὶ λοιπόν, τοὺς λέγω, ἀπὸ πότε οἱ ἄνδρες τοῦ Μαχνητοῦ φοδοῦνται νάναϊδουν ἔς τὰ κατάρτια;— Τότε ὁ Νορμανδὸς θωρακίτης μου προὐχώρησε πρὸς τὴν κλίμακα τοῦ ἱστοῦ, διὰ τοῦ βαρέως καὶ χαύνου ἐκείνου βήματος τῶν ναυτικῶν, ψιθυρίζων ἐντὸς τοῦ πάγωνος αὐτοῦ.— Ὡς τὸ μενούτο, καπετάνιε μου, πηγαίνω ἐγώ, πηγαίνω.— Καὶ συσφίγγων διὰ τῶν χονδροειδῶν καὶ ὀξωδῶν αὐτοῦ χειρῶν τὰ σχοινία, ἤρχισε νάναρριχάται βραδέως τὴν κλίμακα, τὴν ὅποιαν ὁ ἀνεμος ἐτίνασσε καὶ ἔφερε παταγῶδως ἐπὶ τῶν ἱστῶν καὶ τῶν κεραίων

Κάτωθεν, παρατηροῦμεν αὐτὸν ἀνερχόμενον. Ὁ ἀνεμος ἐξώγκου ὡς ἱστίον τὸ ὑποκάμισον αὐτοῦ καὶ ὅτε μὲν ἀφῆρποζεν, ὅτε δὲ προσεκόλλα αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίμακος. Ὅτε ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νάναρριχθῆναι μέχρι τοῦ θωρακίου, τὸ σκάκος κατέστη τόσῳ πυκνὸν ὥστε δὲν διεκρίνθηεν αὐτὸν πλέον. Ἐβλέπομεν μόνον τὴν σκιὰν αὐτοῦ διερχομένην ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, πρὸ τοῦ φανοῦ τῆς σκοπιᾶς. Μίαν στιγμὴν μετὰ ταῦτα, ἐνῶ ἤμην ἐστραμμένος, διὰ νὰ δώσω διαταγὴν τινὰ, ἡ φωνὴ μου ἐκαλύφθη ὑπὸ τοῦ ξηροῦ κρότου θραυομένου ξύλου, ἀκολουθουμένου ἔπο τοῦ ὑποκόφου γδοῦσπου σώματος πύπτοντος ἐν τῇ θαλάσσῃ.— Κάποιος ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν!— ἀνέκραξαν ἐκ τῆς πρύμνης. Ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ, διέταξα τὸν πηδαλιούχον νὰ στρέψῃ πηλαγίως, νὰ καταβιδάσῃ μίαν λέμβος· οἱ ναῦται ἐσπενσαν νὰ ἐκτελέσωσι τὴν διαταγὴν μου· ἀλλὰ μόλις καταβιδάσθεισα ἡ λέμβος πόδας τινὰς, καταληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἀπέβηκεν ἀπὸ τῶν χειρῶν αὐτῶν τὸ σχοινίον, συνετρίβη ἐπὶ τῶν πηλεδῶλων τοῦ πλοίου καὶ ἔπεσε κατὰ τεμάχια εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐν τούτοις τὸ σκάφος, ὑπεῖκον εἰς τὸ πηδάλιον ἐστράφη πηλαγίως καὶ εἶχε τὰ πλεῖρα αὐτοῦ ἐκτεθειμένα εἰς τὸν ἀνεμον τὰ ἱστία, ἀποτόμως στερηθέντά τοῦ ἀνέμου κατέπεσαν ἐπὶ τῶν ἱστῶν, καταλιπόντα ἡμᾶς ἀνυπερασπίστους κατὰ τῶν ὠθούντων τὸ πλοῖον πρὸς τὴν ξηρὰν κινῶντων. Ὡμέσως εἰδοποίησα τὸν κυβερνήτην ἔβησεν οὗτος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν λοιπῶν ἀξιωματικῶν· ἐξέθεσα αὐτὸ ἐν ὀλίγῳ τὰ διατρέξαντα, δεικνύων σύγχρόνως τὸν ἀτυχεῖν θωρακίτην ὁ ὅποιος ἐκρατεῖτο ἀπὸ

συντρίμματός τινος τῆς λέμβου καὶ ἐπά-
λαιε κατὰ τῶν κυμάτων.

«Κύριοι, εἶπε πρὸς ἡμᾶς ὁ κυβερνήτης,
ὁ χρόνος ἐπείγει. Γνωρίζετε ἐν τοιαύτῃ
περιπτώσει ὅτι μόνον τὸ συμβούλιον τοῦ
πληρώματος εἶνε ἀρμόδιον νάποφασίσῃ
περὶ τῆς τύχης τοῦ ἀνδρός. Εἶνε δυνατόν
νά παρέξωμεν βοήθειαν εἰς τὸν δυ-
στυχήν τοῦτον ἀνευ κινδύνου ἀπωλείας
ὀλοκλήρου τοῦ πλοίου; οἱ παραδεχόμενοι
τοῦτο ἄς ὑψώσωσι τὴν χεῖρα· καὶ σπεύ-
σωμεν, πρὸς Θεοῦ!» Εἶμεθα πάντες συ-
νηροισμένοι ὑπὸ τὸν φανόν, ἀκίνητοι·
τὸ πλήρωμα ἐσχημάτιζε περὶ ἡμᾶς κύ-
κλον, τὴν ἐσχάτην ἀναμένον ἀπόφασιν.
Σὰς ὀρρίζομαι δὲ ὅτι ἐάν ἦτο ἡμέρα ὅα
ἐβλεπέ τις πολλοὺς ἐκ τῶν ἀνδρῶν τού-
των, οἱ ὁποῖοι πάντες ἄλλως ἦσαν πα-
λαιοὶ καὶ ἀτρόμοτοι θαλασσινοὶ, ὡχροτέ-
ρους Ἀγγλίδος διερχομένης τὸν πορθμὸν
τῆς Μάγνης. Ἐξητάσαμεν δι' ἐνὸς βλέμ-
ματος τὸ σκάφος, τὸν ὀρίζοντα, τὴν διεύ-
θυνσιν τῶν κυμάτων καὶ εἰς ὄργυιῶν
τινῶν ἀπόστασιν τὴν μέλαιναν γραμμὴν
τῆς ξηρᾶς· διευθυνόμεθα ὀλοταχῶς κατὰ
τὸν βράχον τούτων.— Πάντες ἐκίνησαν
θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν, ἀλλ' οὐδενὸς ἡ
χεῖρ ὑψώθη. Τότε ὁ κυβερνήτης, πρὸς τὸ
πλήρωμα ἀπευθυνόμενος, λέγει διὰ φωνῆς
συγκεκνημένης ὀλίγον: «Ὁμοφρόνως
καὶ ἐν συνειδήσει διακηρύττομεν ὅτι
οὐδὲν δυνάμεθα νά πράξωμεν πρὸς σωτη-
ρίαν τοῦ ἀνδρός τούτου. Ὁ Θεὸς ἐλεῆσαι
αὐτόν!»— Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν πηδα-
λιόχον, διατάσσει: «Ὀλοφ δεξιὰ καὶ ἐμ-
πρὸς!»

«Τὸ πλοῖον ἐστράφη ἐκ νέου περὶ ἑαυτό,
παρέχον τὰ ἴδια αὐτοῦ εἰς τὸν ἀνεμὸν·
ὅστις μετ' ὄργυιῶν χαρᾶς εἰσήλασεν ἐν
αὐτοῖς. Ἐσπεύσα πρὸς τὴν πρύμνην καὶ
λαβὼν φανὸν ἐκεῖ ἀνηρτημένον διπύθυνα
τὸ φῶς αὐτοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν. Εἰς
πέντε ἢ ἑξ ὄργυιῶν ἀπόστασιν, ἃ ταλαί-
πωρος ναύτης ἐχώρευεν ὡς σφαῖρα ἐξ ἐλα-
στικοῦ κόμματος ἐν τῇ δίνῃ τῶν κυμάτων
τὰ ὁποῖα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐκράτουν
αὐτὸν σχεδὸν ὄρθιον. Μόλις διακρίναμεν
ἐντὸς τοῦ φωτεινοῦ κύκλου, ἀνυψώθη διὰ
τῶν χειρῶν ἐπὶ τῆς σχεδίας του, με ἡ-
τένισε διὰ τῶν ἐξωθκόντων ὀφθαλμῶν
αὐτοῦ καὶ ἐκίνησε τὰ χεῖλη διὰ νά ὀμι-
λήσῃ. Ἐκυψα καλύπτων τὰ ὄτα διὰ τῶν
χειρῶν ὅπως κατορθώσω νά ἀκούσω τοὺς
τελευταίους λόγους τοῦ ἀτυχοῦς ναύτου·
ἔφθασαν οὗτοι μέχρις ἐμοῦ ἰσχυροὶ καὶ
διακεκριμένοι, διὰ μέσου τοῦ θορύβου
τῆς καταγίδος καὶ τοῦ σκότους τῆς ἀ-
παισίας ἐκείνης νυκτός: Καπετάνιε! κα-
πετάνιε! ἐκόπη τὸ σχοινὶ τοῦ καταρτιοῦ!»

«Κῦμα πελώριον διελθόν, ἰσοπέδωσε τὴν
ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης καὶ δὲν διέκρι-
νον πλέον ἢ τὴν λευκὴν αὐλακα τῆς
ἡμιολίας, ἥτις προὔχωρει μετὰ ταχύτητος
καταχθονίου.»

Περὰνὰς ὁ πλοίαρχος τὴν διήγησιν του
ἐσιώπησεν ἐπὶ τινὰς στιγμάς· αἱ δασεῖαι
καὶ πολιαὶ αὐτοῦ ὄφρεις συνεσπῶντο, αἱ
ῥυτίδες τοῦ μετώπου του συνεστέλλοντο
βραίως καὶ ἀποτόμως. Ἐπὶε ποτήριον
πλήρες πῶντος.—«Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ θύ-
ματος τούτου τοῦ καθήκοντος;» ἠρώτησα
αὐτόν. Ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν

ὄροφον ἐπὶ πολὺ ἔστη σκεπτικὸς.—'Ἀλή-
θεια, πράγματι, εἶπε, δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι
πλέον.» Ἐν δάκρυ ὕγρανε τοὺς ὀφθαλ-
μοὺς τοῦ παλαιμάχου θαλασσινοῦ, οὗς
πάντες ἐνόμιζον στερεῦσαντας πρὸ πολ-
λοῦ.

(Μετάφρασις)

ΙΩ. Α. ΖΥΓΟΜΑΛΑΣ

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ ΔΙΑ ΔΙΘΕΙΑΝΘΡΑΚΟΣ

Εἰς τὴν βιενναίαν «Chemiker Techni-
ker-Zeitung» ἀναγινώσκουμεν τὰ ἑξῆς:

«Ὁ διθειάνθραξ (CS² Schwefelkohlen-
stoff, bisulfure de carbone), ὁ χρησιμεύων
εἰς τὰ ἐργοστάσια τοῦ Καουτσούκ φέρεται
ἐντὸς βαρελίων σιδηρῶν, ἢ δὲ ἐκ τούτων
μετάγγισις αὐτοῦ ὡς δαμιζάνας γίνεται
μόνον ἐν ὑπαίθρῳ καὶ ὑπο ἐπιτήρησιν
ἀρχιτεχνίτου ἐνεκα τοῦ ἰσχυροῦ τοῦ
πράγματος. Ἐσχάτως δύο
ἐργάται τοιοῦτου ἐργοστασίου, ὧν ὁ εἰς
καὶ ἄλλοτε εἶχε συμβοηθῆσει εἰς μετάγ-
γιδιν διθειάνθρακος ἐπρόκειτο νά κενώ-
σωσι μέγα βαρέλιον διθειάνθρακος εἰς ὦ-
ραν ὀρισθείσαν αὐτοῖς ὑπὸ τοῦ ἀρχιτε-
χνίτου. Ὅτε ὁ ἀρχιτεχνίτης ἐπλησίασεν
εἰς τὴν ἀποθήκην τοῦ διθειάνθρακος εὔρε
τοὺς δύο ἐργάτας κοιμωμένους, ὡς ἐφαί-
νετο, ἐπὶ τῆς κλιμακῆς τῆς ἀγοῦσης πρὸς
τὸ ὑπαίθρον· πραγματικῶς ὅμως ἦσαν ὄλοι
ἀναίσθητοι ἀμφοτέρω. Ὁ ἀμέσως προσκλή-
θεις ἰατρὸς κατώρθωσε μόνον τὸν ἕνα τῶν
ἐργατῶν νά ἐπαναφέρῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις
του. Κατὰ τὰς διηγήσεις τούτου ἠθέλησαν
οἱ δύο ἐργάται νά ἐνεργήσωσι μόνον τὴν
μετάγγισιν πρὸς τοῦτο ἦνοιξαν τὸ πε-
ριέχον τὸν διθειάνθρακα βαρέλιον, ὑπεδέ-
χοντο τὸ ἐκ τῆς ὀλῆς ἐκρέον ρευστὸν εἰς
ἀνοικτὰ δοχεῖα (κουβάδες) καὶ τὸ ἔχοντα
τῇ βοήθειᾳ χονίου εἰς τὰς πρὸς τοῦτο
μεγάλας βαυκάλας (δαμιζάνας). Ἐκτε-
λοῦντες τὴν ἐργασίαν ταύτην κετελήθη-
σαν μετ' ὀλίγον ὑπὸ ζάλης, μόλις δὲ κα-
τώρθωσαν νά φθάσωσι μέχρι τῆς κλιμα-
κῆς, ὅπου ἐπεσαν ἀναίσθητοι. Ἐλαφραὶ
δηλητηριάσεις διὰ διθειάνθρακος ἐλάμ-
βανον πολλάκις χῶραν ἐν τοῖς ἐργοστα-
σίοις τοῦ Καουτσούκ, τόσον ταχεῖα ὅμως
καὶ σοβαρὰ δὲν εἶχε παρατηρηθῆ μέχρι
τούτου· ἢ περιπτώσις αὕτη ἔδωκεν ὡς ἐκ
τούτου ἀφορμὴν ὅπως συστηθῇ καὶ εἰς τὰ
λοιπὰ ἐργοστάσια τοῦ Καουτσούκ ἢ με-
γίστην προσοχὴν καὶ προφύλαξιν κατὰ τὴν
χρῆσιν τοῦ ρευστοῦ τούτου.»

Εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐκρίναμεν ἀπαραίτητον
νά δώσωμεν εὐρείαν διάδοσιν καὶ ἐν Ἑλ-
λάδι, ὅπου ἀφθονοτάτη γίνεται χρῆσις
τοῦ διθειάνθρακος ἐν τῇ ἐξ ἑλαιοπυρρινῶν
ἐλαιοπαραγωγῇ, τόσῳ μᾶλλον ὅσῳ τινες
τῶν παρ' ἡμῖν ἐιδικῶν(;) ἐσύστησαν ἄλ-
λοτε εἰς τοὺς Ἑλληνας χωρικοὺς νά με-
ταχειρίζονται τὸ ρευστὸ τοῦτο ἐν ἀνοικ-
τοῖς βαρελίοις πρὸς ἐξαγωγήν τοῦ
ἐλαίου ἐκ τῆς ἀμοργῆς (μούργας) προσθέ-
τοντες μάλιστα καὶ θερμὸν ὕδωρ πρὸς τε-
λείαν ἐξάτησιν καὶ ἀνάμειξιν τοῦ διθειάν-
θρακος μετὰ τοῦ ἀέρος, ὃν κατ' ἀνάγκην
ὀφείλει ν' ἀναπνῆ ὁ ἀνωθεν τοῦ ἀνοικ-
τοῦ δοχεῖου ἰσθήμενος χωρικός, ὁ ἀνα-

κυκῶν, τὸ περιεχόμενον κατὰ τὴν ἐν λόγῳ
ὀδῆγιαν.

Προσοχὴ λοιπὸν εἰς τὸν διθειάνθρακα.
Ἴνε λίαν ἐπικίνδυνος. Ἴνε δηλητηριώ-
δης. Ἴνε εὐαναφλεκτότατος. Ὁ ἀτμὸς
αὐτοῦ σχηματίζει μετὰ τοῦ ἀέρος ἐκρη-
κτικὸν μίγμα.

Ἀναφλέγεται δὲ τῇ ἀπλῇ προσπελάσει
οὐ μόνον ἀναμμένου σιγάρου ἀλλὰ καὶ
ἥττον θερμοῦ ἀντικειμένου.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΑΡΙΦΗΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΑ ΤΟΝ ΑΙΜΟΝ ΤΑΒΕΙΔΙΟΥ ΜΟΥ

Αἱ ΡΟΥΜΑΝΙΔΕΣ. Εἶνε γλυκεῖαι καὶ
εὐπλαστοί. Φιλόπονοι καὶ δραστή-
ριοι. Ἐν τοῖς ἀγροῖς καλλιεργοῦσιν,
ἐν ταῖς πόλεσιν λαμβάνουσιν ἐνεργὸν μέ-
ρος εἰς ὅλα τὰ ἀπασχολοῦντα τὸν ἄνδρα
ἐπιτηδεύματα. Τὰ Πανεπιστήμια ἔχουσι
πολλὰς εὐστατεῖς, φιλοπόνους, ἀνευ προ-
λήψεων καὶ εὐφυστάτας φοιτητρίας. Τὰ
καταστήματα ἐν ταῖς ὁδοῖς τοῦ Βουκου-
ρεστίου καὶ τῶν ἄλλων πόλεων γέμουσι
ὑπαλλήλων ἐκ τοῦ ὠραίου φύλου. Ὅταν
ἐπῆγα εἰς τὸ ταχυδρομεῖον νά ζητήσω
ἐπιστολήν, κυρία ἦτο ἐκείνη ἥτις μοι
εἶπεν ὅτι δὲν ἔχω τοιαύτην. Σὰς βεβαιῶ
ὅτι πρώτην φορὰν ἐφυγα ἀπὸ ταχυδρο-
μεῖον εὐχαριστημένος καίπερ μὴ λαβὼν
ἐπιστολήν. Ἐκεῖνο τὸ «ὄχι, κύριε, δὲν ἔ-
χετε» ἔσταξε γλυκα καὶ ἦτο ἄξιον νά ἐξαν-
θρωπίσῃ πολλοὺς ἐξηγρωμένους ὡς σα-
τύρους καὶ ὡς ἀρχαίους βακχικοὺς ὀρ-
γιαστὰς Ἑλλήνας...

Ναί, αἱ γυναῖκες εἶνε στοιχεῖον ἐξευγε-
νισμοῦ. Ἡ ἀγριότης εἶνε ἢ γυνὴ εἶνε—
τὸ ἐν εἶνε θετικὸν τὸ ἄλλο ἀρνητικόν. Τὸ
ἕνα λέγει «ἐμπρὸς» τὸ ἄλλο, «ὄχι σὰς πα-
ρακαλῶ». Ἡ γυνὴ χιλιάκις προὔκαλεσε
ἐριδας ἀπὸ τῆς ὠραίας Ἑλένης μέχρι τῆς
Ναθαλίας τῆς Σερβίας ἀλλὰ καὶ ἀντιθέτως
χιλιάς φορὰς μετὰ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν τῆς
καὶ μετὰ τὰ δάκρυά της προέλασε δεινὰς
συμπλοκάς καὶ φιλονεικίας.

Λοιπὸν, ἄς μὴ ἀποκλείωμεν τὰς γυναῖ-
κας ἀπὸ τὰς θέσεις, ἄς μέχρι τοῦδε ἐκ
προλήψεως στρεβλῆς θεωροῦμεν ὡς τι-
μάρια μας. Οἱ ρουμῶνοι εἶνε ἐπίσης
θερμόαιμοι ὡς ἡμεῖς, ἐν τούτοις ἐπαυσαν
νά κυττάζωσιν ὡς τράγοι τὰς γυναῖκας
καὶ νά καταλλώπτωσιν καὶ νά μορφαίωσι
καὶ νά ψιθυρίζωσι κρυφὰ λογάκια καὶ
πολλάκις ἀναιδῆ, ἀφ' ὅτου ἡ γυνὴ μόνη
ἀφ' ἑαυτῆς αὐτοδούλωσ ὑπεισπίλθε εἰς τὰ
ὑποργήματα, ἄτινα ἀκόμη πρὸ τινος
ἐνομιζόμεν ὅτι ἐπρεπεν αἰωνίως νά φο-
ρῶσι ραδιγκόταν καὶ ὑψηλὸν πῖλον. Αἱ
γυναῖκες θὰ μᾶς ὑποσκελίσωσι προσεχῶς,
διότι αὐταὶ ἔχουσι πολλὴν ζωτικότητα—
ἀπόδειξις ἡ αἰ κινουμένη, ἡ αἰ δρῶσα
καὶ σπαρταριστὴ γλωσσά των. Ἐνῶ ἡ-
μεῖς εἶμεθα ἐξηντημένοι καὶ παρεξυ-
λημένοι.

Αἱ ρουμανίδες εἶνε ὄλαι ζωντανὰ ὡς
ἀμαζόνες· καὶ τοῦτο διότι ἀπολαμβάνου-
σι πολλῆς ἐλευθερίας καὶ εἶνε χειραφετη-
μένα ὡς τὰ πτηνὰ τῶν κήπων τῶν με-
γαλοπόλεων. Ὅπου ζυγός, ὅπου περιο-

ρισμός, όπου δουλεία εκεί και ωχρότης εκεί και πλαδαρότης, εκεί και ισχνότης εκεί και φθύσις και τὰ τούτοις παραπλήθια. Ὑπάγετε εἰς Βιέννην διὰ νὰ πεισθῆτε Βλέπετε κόρας 14 και 15 ἐτῶν και εἶνε τόσο ἀνεπτυγμένοι σωματικῶς, τόσο σφαδάζουσαι τόσο εὐσταλεῖς!

ΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ. Αἱ ρωμανίδες εἶνε ὠραῖαι διὰ τὴν καλὴν και εὐχάριστον ζωὴν διὰ τὴν χειραφέτησιν, ἣς χαίρουσιν, ἀλλὰ περισσότερον και ἔνεκα τῆς αἰμομιξίας, ἣτις ἐγένετο ἐν ταῖς χώραις τοῦ Δουνάβεως. Ὅπου νέον ξένον αἷμα ἐκεῖ και ἀναβίωσις, ἐκεῖ και θάλας. Παρατηρήσατε τὰς γυναῖκας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τί ὑποδείγματα γλυπτικῆς και γραφικῆς! Ὅποια δὲ ὑπερκεχειρίζουσα ζωτικότης και σφριγος, ὁποῖα ὠριμότης εἰς τὰς γραμμάς και εἰς τὰς μορφάς, εἰς τὰς φέροντας ὡς λέγομεν ἐν τῇ τέχνῃ κοινότερον.

Ἡ πολιτίσσα ὅταν περιπατῆ τρίζουν οἱ λίθοι οἱ ἀκανόνιστοι τῶν σκολιῶν καλδερμιῶν τῆς βοσπορείας κοσμοπόλεως. Εἶνε ἀμαζόνες, εἶνε φρούρια, εἶνε στερεὰ και ἐμπροσθὶ ὡς τὰ ἀγάλματα τῆς ἀρχαιότητος, ὡς αἱ Ἦραι και αἱ Δῆμητραι τῆς Σχολῆς τῆς Σικυῶνος. Μὴ ζητήσητε δ' ὅμως νὰ εὕρητε τὸ παρθενικὸν μεῖδιωμα τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου ἢ τῶν Ταναγραίων κορών. Αὐτὸ τὸ ἐπεφύλαξεν ἡ φύσις ὡς μοναδικὸν χαρακτηριστικὸν και ἀναφαίρετον κληροδόχημα εἰς τὰς ἀθίδας καλλονάς. Μία ἀθίς ὅταν γελάσῃ, ὅλος ὁ κόσμος θὰ διαστελῆ τὰς ὀφθαλμοὺς... Ὅλα τὰ δάση τῆς Γερμανίας θὰ γεμίσουν ἀπὸ φῶς, ὅλοι οἱ ὠκεανοὶ θὰ διαλύσωσιν τὴν ὄργην των καὶ ὁ μὲν Ποσειδῶν θὰ κρυβῆ μετὰ τοῦ χαρμηίου του εἰς τὰ βάθη τοῦ Πόντου, ὁ δὲ Αἰολὸς θὰ παραλάβῃ τοὺς ἀσκούς του και θὰ φύγῃ εἰς τὴν ἀστέρως...

Ἐν οὐδεμίᾳ πόλει ὑπάρχει τηλικαὐτὴ αἰμομιξία οἷα ἐν Κωνσταντινουπόλει. Ὅποια διαφορώτατα φύλα λαοῦ συναλλάσσονται και συνοικοῦσιν ἐν αὐτῇ. Ἐκεῖ ὁ Τούρκος, ἐκεῖ ὁ Αἰγύπτιος ἐκεῖ ὁ Σύριος, ἐκεῖ ὁ Ἕλληνας ἐκεῖ ὁ Γάλλος, ὁ Γερμανός, ὁ ἀρμένιος, ὁ τάρταρος, ὁ Ρώσος, ὁ Ἄγγλος και ὁ Ἰταλός. Τί χρωματοποιεῖς, τί μωσαϊκόν, ὅποιο πολυδαίδαλον σύμπλεγμα μορφῶν και ἐνδυμάτων! Ἐκ τοῦ χωνευτηρίου δὲ τούτου ὁποῖαι πολλακίς λαμπραὶ ἀποστάξεις, οἷοι κρύσταλλοι, ἀνδρῶν ἠθικῶν ἀλλὰ σωματικῶν. Καὶ ἦτο πάντοτε τοιαύτη ἡ Κωνσταντινουπόλις και ὅτε ἐλέγετο ἀκόμη Εὐζάντιον. Αὐτὸ διέφθειρε τὸν εἰς τὸν μέλανα ζωμὸν συνειθισμένον αὐστηρὸν και σύνοφρον νικητὴν τῶν Πλαταίων Πανσανίαν αὐτὸ διέφθειρε ὅλον τὸν Ἕλληνοισμὸν ἐπὶ τὸς αἰῶνας, αὐτὸ διέφθειρε τὸ αὐστηρὸν τὸ αἰμοδιψές, τὸ ἀρίστον κράτος τῶν ὀσμανιδῶν, αὐτὸ τὸ κράτος τὸ ἴδιον ὅπερ πρὸ τῆς Ἀλώσεως ἦτο ὅλον μυῶνας και ῥώμην και νῦν εἶνε ὅλον σφίσις και πάχος—μὲ ὅλον τὸν φόβον ὃν τρέφουσι πρὸς τοὺς χοίρους και τὰ παχέα.—Ἐκ συμπαθείας φαίνεται...

Αὐτὸ τὸ ἴδιον πτολιεθρον τοῦ Βοσπόρου ἔκαμε τόσο χλιδοῦς ἀβροδιαίτους

και τόσο ἀρπαγας κατόπιν τοὺς φαναριώτας, αὐτὸ τὸ ἐμψυχον τέρας τῆς τρυφῆς και τῆς ἀπολαύσεως ὅπερ ἐπρεπε νὰ λέγεται Κίρκη και ἐκ παραδρομῆς ὠνομάσθη Κωνσταντινούπολις.

Ἐάν δὲ ποτε—ὅπερ κατέστη τρεμοσβύνοσ ὄπτασις, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἐκ βάθους ψυχῆς πᾶς Ἕλληνας συγκεκινημένος εὐχεται—ἡ Ἰόλις ἐπανέλθῃ κατὰ τὸ ἀνεξίτηλον δίκαιον τοῦ Θεοῦ και τῆς ἀνθρωπότητος, εἰς τὰς χεῖρας μας, ἐν ἄλλοσ δὲν πρέπει νὰ διαπράξωσιν οἱ Ἕλληνας. Κατ' οὐδένα τρόπον δι' οὐδένα οὐδέποτε λόγον πρέπει νὰ μεταδιδάσῃ τὸ κέντρον τοῦ Ἕλληνισμοῦ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν ἐκεῖσε. Κέντρον προαιώνιον, ἀθιτον, ἐς αἰεὶ διατελοῦν τῆς Ἕλληνικῆς φυλῆς εἶνε αἱ Ἀθῆναι. Εἰς τὰς Ἀθῆνας ἐπλεον ὅσοι ἐξήτουν τὰ γράμματα, τὰς τέχνας, τὸν Πολισμὸν. Ἡ Κωνσταντινουπόλις δὲν θὰ παύσῃ ποτε νὰ ἔχῃ τὴν αὐτὴν σιμομιξίαν, τὸν αὐτὸν συνωστισμὸν τῶν ἀλλοφύλων, τῶν ἑτεροφύλων λαῶν. Οὐδὲν δὲ ὀλεθριώτερον δι' οἰανδήποτε φυλὴν ἢ αὐτὴ ἡ βαθματὰ ἀποσύνθεσις, αὐτὴ ἡ ἀνάμειξις, ἡ πελάγωσις οὕτως εἰπεῖν τοῦ ἴδιου αἵματος πρὸς τὸ τῶν ἄλλων φύλων. Αἱ Ἀθῆναι οὐδέποτε ὑπῆρξαν ἐκφυλιστικαί. Ὑπῆρξαν πάντοτε συντηρητικαί, πάντοτε ἐμπροσθὶ εἰς τὰ πάτρια. Αἱ Ἀθῆναι ἦσαν, εἶνε και θὰ εἶνε πάντοτε τὸ πνευματικόν, ἠθικόν, ἐπιστημονικόν και πολιτικὸν κέντρον τοῦ Ἕλληνισμοῦ. Αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐννοήσωμεν ὅλοι οἱ Ἕλληνας.

ΔΑΞΕ, ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ.

AD UNA ROSA BELLA E GENTIL

strappata da orribil bufera

L' ARCIDUCHESSA ALLESSANDRA

figlia primogenita e gioiello della nostra ben amata famiglia Reale

Decessa in Russia il 12 Settembre con il più vivo dolore umilm ente dedica

GIORGIO S. COIDAN

Acrostico

Ambascia e cordoglio
Lai Singulti e pianto
Empisti il tuo popolo
Senza speranza infranto.
Senti dal Ciel' il lor duol,
Alma di tanto amore;
Non obliar i miseri
Dal strazio e dal dolore!
Rendi la quiete ai genitor.
Alla Real famiglia!

Puoi tu oh! Santa Vergine,
Puoi render lor la figlia!!

ΕΙΚΟΝΕΣ

Κάρμεν Σύλβα

Εἶνε τόσο γνωστὸν τὸ εὐχρὸν ψευδώνυμον τοῦτο τῆς ἐστερμένης ταύτης ποιητρίας, ὥστε μόνον ὄλγοι ἐκτὸς τῆς Ρωμανίας γνωρίζουσι τὸ ὄνομα τῆς

βασιλίσσης Ἐλισάβετ, ἣτις ἐσχάτως, ἔνεκα τοῦ ρωμανικοῦ ἐπεισοδίου τοῦ διαδόχου τῆς Ρωμανίας και τῆς δεσποινίδος Βεκαρέσκου ἔδειξεν ἔξογον δημοκρατικὴν καρδίαν. «Αἱ σκέψεις τῆς Βασιλίσσης» ἔργον, ἐν ᾗ διαλάμπει ὕγιης νοῦς και εὐθεῖα καρδία, περιέχει ἀδάμαντας, οἷτινες ἀποστίλθουσι πολὺ περισσότερον ἐκείνων τοῦ στέμματος τῆς. Ἡ συμπαθὴς αὐτῆ βασιλίσσα, τῆς ὁποίας ἡ ὕψις ἐκλονίσθη ἀπὸ τινος χρόνου ὑπὸ τῶν συγκινήσεων τοῦ ἀνω ρηθέντος ἔρωτος τῶν δύο προστατευομένων τῆς, εὐρίσκειται ἤδη ἐν ἀναρρώσει, και οὕτως ἡ Ρωμανία ἐπανευρίσκει τὴν φιλόνηρωτον βασιλίσσαν τῆς, ἡ δὲ δημοκρατία τῶν γραμμάτων μίαν διακεκριμένην πολιτίδα.

Ὁ Πάρνελλ.

Ὁ Πάρνελλ ἐγεννήθη τῷ 1846 ἐν Ἀρονδάλ και ἀπέθανεν τῇ 6 Ὀκτωβρίου ἐν Βράϊτον.

Οὐδέποτε πολιτικὸς ἀνὴρ εὐτύχησε νὰ ἐγείρῃ τοσοῦτον πάταγον περὶ τὸ ὄνομα του, ὅσον ὁ ἔξοχος οὗτος υἱὸς τῆς Ἀλθιῶνος, ὁ ἀσπετος βασιλεὺς τῆς ἀτυχοῦς Ἰρλανδίας, και οὐδέποτε δι' ἀτρυτῶν μόχθων και εὐγενεῶς ἐργασίας ἀποκτηθεῖσα δημοτικότης, κατέπεσε τοσοῦτον ἐν τῇ κοινῇ συνειδήσει, ὅσον ἡ τοῦ παραδόξου τούτου ἀνδρός, ἔνεκα κοινοῦ ἀλλαγῶν ἀλλὰ θανασμοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ παραπτώματος. Τὸ σκανδαλώδες ἐπεισοδιον του μετὰ τῆς γυναικὸς τοῦ φίλου του Ὄση, ἀνέκοψε τὴν θριαμβευτικὴν πορείαν τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ Ἰρλανδικοῦ κόμματος. Ἡ Ἰρλανδία ἀπέλασε τὸν μέγα πολιτὴν τῆς ἔνεκα μιᾶς ἐρωτοτροπίας, ἀλλ' ἡ ἱστορία τῆς πατριδος του πλουτίζεται μὲ ἐν ἔτι μέγα ὄνομα, μὲ μίαν φαεινὴν προσωπογραφίαν. Ὁ θάνατος τοῦ Πάρνελλ ἀποδίδει εἰς τὸ Ἰρλανδικὸν κόμμα ὅλον αὐτοῦ τὸν σύνδεσμον και ἐξασφαλίζει τὴν ἡτταν τοῦ Λόρδου Σάλθουρου και τῶν συντηρητικῶν κατὰ τὰς προσεχέας ἐκλογάς, και ἐμπνέει ἡμῖν ἀφ' ἑῶς μὲν τὴν φιλοσοφικὴν σκέψιν ὅτι οἱ νεκροὶ ἐνδικοῦνται πλείοτερον τῶν ζώντων, ἀφ' ἑτέρου τὸ ἀληθὲς ἱστορικὸν πῶρισμα, ὅτι ὅλοι οἱ λαοὶ ἐγείρουσιν ἀνδριάντας εἰς τὰ θύματά των.

Κάρολος Α'.

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος Α' τῆς Βυρτεμβέργης ἀπέθαγε τῇ 6 Ὀκτωβρίου. Ἐγεννήθη τῇ 7ῃ Μαρτίου 1823 και διεδέχθη τὸν πατέρα του, τὸν βασιλέα Γουλιέλμον Α', τῇ 25 Ἰουλίου 1864. Τῇ 13 Ἰουλίου 1864 συνεζεύχθη τὴν κόρην τοῦ Τζάρου Νικολάου Α'. Ὅλγαν Νικολαέθνα, ὁ δὲ θάνατός του βύθιζε εἰς πένθος τὴν βασιλικὴν οἰκογένειαν τῆς Ἀγγλίας, και τὰς Αὐτοκρατορικὰς οἰκογενείας τῆς Ρωσίας.

Τὸν θρόνον τῆς Βυρτεμβέργης, ἀποθανόντος ἀκλήρου τοῦ βασιλέως Καρόλου, κληρονομεῖ ἐξ ἀδελφῶς αὐτοῦ ὁ πρίγκηψ Γουλιέλμος γεννηθεὶς τῇ 25 Φεβρουαρίου 1848, και μέχρι σήμερον ἀντιστράτηγος τοῦ βυρτεμβεργικοῦ στρατοῦ. Ὁ νέος βασιλεὺς τῆς Βυρτεμβέργης ἔμεινε χήρος ἐκ τοῦ πρώτου γαμου του μετὰ τῆς πριγκηπίσσης τοῦ Βάλδεκ—Πυρμόν, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἀπέκτησε μίαν κόρην. Ἐνυμφεῖθη εἰς δεύτερον γάμον μετὰ τῆς πριγκηπίσσης Σάμδουρ—Λίππε. Ἐὰν ὁ βασιλεὺς δὲν ἀποκτήσῃ τέκνα ἐκ τοῦ νέου τούτου γάμου, τὸ στέμμα, μετὰ τὸν θάνατόν του βελεῖ κληρονομησεῖ, γόνος ἐκ τοῦ δευτεροτόκου κλάδου τῆς οἰκογενείας, ἣτις εἶνε καθολικὴ και στενωῶς συνδεμένη μετὰ τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ οἴκου τῆς Αὐστρίας.

Ἡ Ἀμπελος

Τὸ τελευταῖον νυαγίον τῆς Ταορμίνας και τὸ ἠρωικὸν κατόρθωμα τοῦ Ἕλληνος πλοίαρχου κ. Δόγχα ἐνέπνευσε τὸν διακεκομμένον Ἕλληνα θαλασσογράφον δύο ὠραίας θαλασσογραφίας τῆς «Ἀμπελου» μίαν παριστάνουσαν αὐτὴν κατὰ τὴν ὥραν τῆς με-

γάλης τρικυμίας, καθὴν διασώζει τοὺς ναυαγούς καὶ ἑτέραν τὴν Ἀμπελον ἑλλημενισμένην ὡς δημοσιεύομεν αὐτήν. Ὁ κ. Παρσαλέντης, μετὰ τοῦ ἐξόχου καλλιτέχου κ. Κ. Βολανάκη ἀποτελοῦσιν ἐν Ἑλλάδι δυάδα θαλασσογράφων τιμῶντων τὴν Ἑλληνικὴν τέχνην.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ περίπλους τοῦ κόσμου εἰς 60 ἡμέρας

Ἀμερικανὸς τις, Μ. G. Train ἀναχωρήσας τῇ 18 Μαρτίου 1890 ἐκ Βαγκουβέρ, ἐν τῇ ἀγγλικῇ Κολομβία ἐπανῆλθε εἰς τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως τῇ 24 Μαΐου, ἤτοι κατα 67 ἡμέρας, ἐκτελέσας τὸ μέγα τοῦτο ταξίδιον διὰ τῆς Ἰσοχάμας, Σιγγαπόρης, Σουέζ, Βρινητίου, Κηιστόν καὶ Νέας Ὑόρκης. Δι' ἐπιδείξιον συνδυασμοῦ τῶν ἡμερομηνιῶν τῶν ἀναχωρήσεων εἰς τοὺς διαφόρους λιμένας καὶ σταθμούς, διὰ τοῦ ὁποῦ τῷ ἐπετρέπετο νὰ μὴ σταματᾷ οὐδαμῶ, θὰ ἤρκει μάλιστα 60 ἡμέρας διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ τὸν περίπλου τῆς γῆς διὰ τῆς μεγάλης ταύτης διεθνούς ὁδοῦ. Οὕτως ἡ διαχείρισις τῶν ἀγγλικῶν ταχυδρομείων μετέφερε ἐν διαστήματι 21 ἡμερῶν μόνον τοὺς σάκκους ἐξ Ἰσοχάμας εἰς Λονδίνον διὰ τοῦ Καναδά, ἐγκαινίζουσα ὁδὸν κατὰ τὸ ἥμισυ ταχύτεραν τῆς τοῦ Σουέζ.

Νέον ποδήλατον

Νέον ποδήλατον ἐφευρέθη, τὸ μονόκυκλον, ἢ μονότροχον ποδήλατον, ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ὁποῦ εὐρίσκεται ὁ ποδηλατιστής!

Ἐκατονταετής

Ἰατρός, καταγωγῆς πολωνικῆς, ὁ κ. Στανίσλαος Ζαλέφσκη, ἀπέθανεν ἐν Βορῶ, εἰς ἡλικίαν ἑκατὸν ἑνδεκά ἐτῶν. Ὁ κ. Ζαλέφσκη ἐγεννήθη ἐν Βαρσοβία τῇ 25 Δεκεμβρίου 1780. Διετήρει μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν πάσας τὰς δυνάμεις του, καὶ ἤρρακετο διηγούμενος τὰς ἀναμνήσεις του. Μεταξὺ ἄλλων ὠμίλει ἀσμένως περὶ Ναπολέοντος, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἴδει ἐν Μόσχᾳ εἰς στρατιωτικὴν ἐπιθεώρησιν, ὡς περὶ προῖον, ὅπερ εἶχε συναντήσει χθές, τοῦθ' ὅπερ μᾶς ἀναμνήσκει τὴν μανίαν τοῦ Chevreul. Γυνὴ ἡλικίας 103 ἐτῶν ἀπέβιασεν ὡσαύτως πρό ὀλίγου εἰς ἄστυλόν τι ἐν Βιρμινγῆμ. Ἐγεννήθη ἐν τῇ κομητείᾳ τῆς Σόμερσετ τῷ 1788 καὶ διέμεινε μέχρι τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς ζωῆς της εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Λαίδης Βάλπολ.

Τέλος, ἀναγγέλλεται ὁ θάνατος τῆς ἑκατοντούτιδος Κας Θρίγκ, μητρος πολλῶν διακεκριμένων υἱῶν μεταξὺ τῶν ὁποῶν ὁ Λόρδος Θρίγκ, ὁ διάσημος νομικὸς ὁ ἐπιφορτισμένος τὴν τεχνικὴν σύνταξιν τῶν ὑπουργικῶν νομοσχεδίων.

Μέσον καταστρεπτικῶν τῶν ἐντόμων

Μέλος τῆς ἐντομολογικῆς εταιρείας τῆς Γαλλίας, ὁ κ. Δικῶ, προτείνει νέον μέσον καταστροφῆς τῶν ἐντόμων, τῶν ἐπιλαβῶν εἰς τὴν ζάχαριν, τὰ κοκκινογούλια, τοὺς δημοτικακοὺς καρπούς καὶ εἰς τὴν φυλλοξήραν. Τὸ μέσον τοῦτο συνίσταται εἰς τὸ λιπάζειν τὰς προσβληθείσας γαίας μὲ ράκη ποτισμένα διὰ πετρελαίου ἢ ἄλλης τιнос συνθέσεως ὑδρανθρακικῆς (hydrocarboné) ράκη, χρησιμεύσαντα ἐπὶ παραδείγματι, εἰς τὸ καθάρισμα τῶν ἀτμομηχανῶν κτλ. Παντοῦ, ὅπου ὁ τρόπος οὗτος τοῦ καπνίσματος ἐγένετο, τὰ ἐπιπλαθῆ ἔντομα ἐξηφανίσθησαν, κατὰ τὸν κ. Δεκῶ.

Ἐν τῷ Νομῷ τοῦ Βορᾶ, ἔνθα ἡ ἐντατικὴ (intention) καλλιέργεια ἐφημέροσθη ἀπὸ πολλοῦ, μεταχειρίζονται τὰ μάλλινα ράκη ὡς λίπασμα. Παρετηρήθη, πράγματι, ὅτι τὰ ράκη ταῦτα ἀντέτασσαν ἐμπόδιον μηχανικὸν εἰς τὴν διόδον τοῦ λευκοῦ σκώληκος. Τὸ

μάλλινον ράκος κέχτηται λοιπὸν διπλῆν προφυλακτικὴν ἐνέργειαν, ἥτις διαρκεῖ ἐπὶ τρία ἄκομη ἔτη μετὰ τὴν ἐνταφίην του.

Παράδοξος γονιμότης

Ἡ κυρία Τ... κατοικοῦσα εἰς Χάαβιος, δῆμον τοῦ Esjeront εἰς τὰ περίχωρα τῆς Καόρ, ἔτεκε πρότινος τέσσαρα τέκνα, ἅτινα ἔχουσι κάλλιστα εἰς τὴν ὑγιείαν των.

Ὁ Σχολικὸς πληθυσμὸς ἐν Γαλλίᾳ

Τῷ 1891 ὁ πληθυσμὸς τῶν πανεπιστημιακῶν καταστημάτων, λυκείων καὶ γυμνασίων ἀνέρχεται εἰς 83,714 μαθητάς, διαριζομένους εἰς 34,563 ἐσωτερικοὺς καὶ 48,151 ἐξωτερικοὺς· ὁ δὲ τῶν ἐλευθέρων καταστημάτων, λαϊκῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν, ἀνέρχεται εἰς 90,432 μαθητάς, τῶν ὁποῶν 55,391 ἐσωτερικοὶ καὶ 35,041 ἐξωτερικοί, ἤτοι ἐν ὅλῳ 174,146 μαθηταί, ὧν οἱ 98,954 ἐσωτερικοὶ καὶ 84,192 ἐξωτερικοί.

Ἡ φιλανθρωπία τῶν Ἀγγλίδων

Ἀνὰ πᾶν ἔτος κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Αὐγούστου αἱ κυραὶ καὶ αἱ δεσποινίδες τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας, περιβάλλοντα πενιχρὰ ἐνδύματα ὀρεινῶν χωρικῶν καὶ διατρέχουσι τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου φῶδουσαι ἔθνηκα καὶ ξένα ἄσματα καὶ ἐπικαλούμεναι τὴν ἐλεημοσύνην τῶν κατοίκων.

Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐκ τῆς εὐεργετικῆς των ταύτης ἐκδρομῆς αἱ κυραὶ τοῦ Λονδίνου εἰσέπραξαν πεντακοσίας χιλ. φράγκων. Κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰσέπραξαν διακοσίας πενήκοντα χιλ. ὡς προσήνεγκον εἰς τὰ διάφορα τῆς πόλεως νοσοκομεῖα.

Καλμουκίδες ἐπιστήμονες

Ἐκ τοῦ πανεπιστημίου τῆς Ρωσικῆς πόλεως Καζάν ἀποφοίτησε κατ' αὐτὰς νεαρὰ χειροῦργος φύλης Καλμουκικῆς ὀνομαζομένη Ὀλζέτα Δζορτζέβα. Εἶνε ἡ πρώτη κόρη τῆς ἐθνικότητος ταύτης ἡ ἐκπαιδευομένη ἐν Πανεπιστημίῳ. Δύο ἄλλαι συμπολιτιδὲς ταύτης φοιτῶσιν ἐπὶ αὐτὸ πανεπιστήμιον.

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ

Ἐρωτῶντι—Ὁ André Chénier ἐγεννήθη ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 30 Ὀκτωβρίου ὑπὸ μητρὸς ἑλληνίδος, καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν καταγωγὴν του, λέγει ὁ Δουμκ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῆς Γαλλικῆς Φιλολογίας, πρέπει ν' ἀποδώσωμεν τὴν ὁμοιότητα τοῦ πνεύματος του πρὸς τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα. Εἰς τὴν Γαλλίαν ἦλθε τῷ 1765, δηλ. εἰς ἡλικίαν τριῶν ἐτῶν. Ὅτι ἐμίμηθη τοὺς ἑλληνας ποιητάς δὲν ὑπάρχει καμμίς ἀμφιβολία· ἐν τῇ μιμῆσει του ὅμως ὁ Chénier δὲν δαναίξεται ἢ μόνον, τὴν ἐξωτερικὴν τῆς ποιήσεως μορφήν, ἐνδύει δηλ. ἑλληνοπρεπῶς τὰς ἰδίας του σκέψεις, τὰς νεωτεριστικὰς του ἰδέας· τοῦτο λέγει καὶ εἰς τὸν περίφημον ἐκεῖνον στίχον του: Sur des pensers nouveaux faisons des vers [antiques].

Ἄγνωστω δεσποινίδι.—Ἄν θέλετε νὰ ἐξηγήσετε τὰ ὄνειρά σας προληπτικῶς ἀγοράσετε ἓνα ὄνειροκρίτην· ἂν ὅμως θέλετε νὰ τὰ ἐξηγήσετε ἐπιστημονικῶς σὰς παραπέμπομεν εἰς τὸ περὶ Φαντασίας σύγγραμμα τοῦ Henri Joly (σελ. 110—125).

κ. Μ. Χ'. Ἀγρίνιον.—Ἐλήφθη πολὺ εὐμορφον. Σὰς εὐχαριστοῦμεν. Θὰ δημοσιευθῇ εἰς προσεχῆς φύλλον. Περὶ τῆς ὑποθέσεως σας εἶδον τὸν Δ. Ν. Β. Μὴ ἀνυπομονεῖτε.

Νεοφωτιστῶ—Οἱ ἀλεξανδρινοὶ στίχοι ὀνομα-

σθησαν οὕτω ἐκ τοῦ μυθιστορήματος τοῦ γοαρέντος κατὰ τὸν 12ον αἰῶνα, τοῦ ἐπιγραμμένου Le Roman d' Alexandre ὑπὸ Lambert le Tors καὶ Alexandre de Bernay. Τὸ μυθιστόρημα εἶνε γεγραμμένον εἰς στίχους ἑνδεκασυλλαβούς, εἰς ἀλεξανδρινούς δηλ. στίχους. Περιέργον εἶνε τὸ τέλος τοῦ ἔργου· ἰδοὺ πῶς τελεῖται: «Ὁ Ἀλέξανδρος ἔρθε εἰς τὸ ὑψίστον τέλειον, εἰς τὸ ὅποιον δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἐν τούτοις εἶνε μηδέν.»

κ. Φ. Ὀλ. Ἐνταῖθα.—Ὁ Ἐδγάρ Κινὲ ἦτο φιλόσοφος καὶ ἱστορικός καὶ οὐχὶ μαθηματικὸς ὅπως τὸν φαντάζεσθε. Ὅταν δὲ ἀπέθανε ὁ Schiller ὁ Κινὲ ἦτο μόλις διετῆς καὶ ἐπομένως εἶνε φυσικῶς ἀδύνατον νὰ συνέβησαν τὰ ὅσα μᾶς γράφετε μὲ τὴν ἀπαίτησιν νὰ δημοσιευθοῦν. Ἐγεννήθη τῷ 1803 καὶ ἀπέθανε τῷ 1875.

Λουκουβίω.—Περιμένετε ἀπάντησιν εἰς τὸ προσεχές. Οὕτε καιρὸς μᾶς ἔμεινε, οὕτε κεφάλι εἴχαμεν νὰ τὸ ἀναγνώσωμεν. Ὑπομονή.

Μαρίω δ' Ἄστρ.—Δὲν μᾶς ἤρесе καθόλου τὸ ποιημά σας· κοινοτοπία καὶ τίποτε περισσώτερον. Γράψετε κανὲν ἄλλο καλλίτερον, ἂν θέλετε καλὰ καὶ σώνει νὰ δημοσιεύσετε.

Γλαύκω Πορτίω.—Εἰς τὸ προσεχές θ' ἀπαντήσωμεν, ἐννοεῖται· ἐκ τῶν ὀλίγων στίχων ὅμως τοῦ, ὁποῦ εἰς ἀνεγνώσαμεν ἐσχηματίσαμεν ἀρίστην γνώμην.

Λ. Γ. Σὰς εὐχαριστοῦμεν θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές. Πολύ, πολὺ χαριτωμένον. Περιμένομεν καὶ ἄλλο.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Α. Ε. Ζ. Κέρκυραν· π. ἔτους Β' ἐξάμηνος συνδρομῆς εἰς ἐλήφθη.—Α. Μ. καὶ Γ. Μ. Κέρκυραν—Δ. Ν. Α. Καρδίτσαν—Π. Β. Παλαιὰ Φώκαιαν—Κ. Δ. Ἰατρίν, Θάσον—Α. Ε. Καβάλλαν—Π. Γ. Ἐκδότην. Σμύρνην—Α. Ε. Φιλιππούπολιν—Ἀδελφοὶ Α. Καβάλλαν, ἐγράψαμεν—Κ. Α. Στυλίδα. Συλλυπούμαι ἐκ βάθους ψυχῆς, διὰ θεινὴν συμφορὰν σου· ἀτυχῶς ἄλλος ὁ σκοπὸς τοῦ «Α. Μ.» καὶ ἀδύνατον νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ παράκλησίς σου· ταχυδρομικῶς γράφω προσεχῶς.—Δ. Μ. Ζάκυνθον. Νέος συνδρομητῆς ἐνεγράφη· φύλλα ἀπεστάλησαν· εὐχαριστοῦμεν. Π. Μ. Φαρμακοποιόν, Πέργαμον. Ἀπεστάλησαν καὶ ἀναμνήμεν.—Π. Π. Πάτρας καὶ νέος συνδρομητῆς ἐνεγράφησαν καὶ τὰ φύλλα ἀπεστάλησαν ἐξ ἀρχῆς· σὰς εὐχαριστοῦμεν.—Κ. Α. Στυλίδα.—Συδρομαὶ ἀρχόμεναι αἱ δύο ἀπὸ Ἰουλίου 91 ἕως Ἰουλίου 92, καὶ ἡ τρίτη ἕως Δεκεμβρίου 91 ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν ἀγαθέμεν τὰ ὑποσχεθέντα, διὰ τὰ λοιπὰ ἔσαν ἔληθε. —Δ. Π. Εἰς τὸ προσεχές.

Νεοελληνικὴ Βιβλιοθήκη. Ἀγγέλλεται ἡ ἔκδοσις νέου περιοδικῶ συγγράμματος μηνιαίου ἐκ 48 σελίδων εἰς σχῆμα μέγα ὄγδου, ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Α. Σάρδη.

Παρασός. Ἐξεδόθη τὸ α'. τεῦχος τοῦ φιλολογικοῦ τούτου συγγράμματος τοῦ ὀμωνύμου συλλόγου ὑπὸ τὴν νέαν διεύθυνσιν τοῦ κ. Χ. Ἀννίου. Περιέχει ὅλην ἐκλεκτὴν καὶ ποικίλην.

Ο. Α. ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΙΝΟΛΟΓΙΚΑ πραγματεία περί συστηματικής παρασκευής, βελτιώσεως και συντηρήσεως τῶν οίνων, καθὼς καὶ περί χρησιμοποιήσεως τῶν υπολειμμάτων αὐτῶν. Ἀθήναι 1888.—8ον, σελ. 182 Τιμ. δρ. 4.

ΧΗΜΙΚΗ ΟΝΟΜΑΤΟΛΟΓΙΑ. Ἀθήναι 1888—8ον σελ. 16. Τιμ. δρ. 1.

ΧΗΜΕΙΑ ΑΝΟΡΓΑΝΟΣ (μετάφρασις ἐκ τῆς 8ης ἐκδόσεως τοῦ ἔγχειριδίου τῶν Roscoe-Schottlemmer) μετὰ πολλῶν σχημάτων καὶ φασματοσκοπικοῦ πίνακος. Ἀθήναι 1888 8ον, σ. 384 Τ. Δρ. 7½.

ΧΗΜΕΙΑ ΟΡΓΑΝΙΚΗ μετ' ἀλφαθητικοῦ εὐρετηρίου τοῦ τε ἀνοργάνου καὶ ὀργανικοῦ μέρους. Ἀθήναι 1890. 8ον σ. 256 τιμ. Δρ. 8.

Τὰ ἄνω ἔργα πωλοῦνται ἐν τοῖς βιβλιοπωλείοις Μπέκ καὶ Βίλμπεργ.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ Δ. ΚΟΚΚΟΥ

Ἀγγέλλεται ἡ ἐκδοσις τῶν ποιημάτων ἐκείνων τοῦ μετασπέντος οὕτως οἰφιδίως Δ. Κόκκου, ἅτινα δὲν εἶχον ἐκδοθῆ ἔτι μέχρι τοῦδε. Τὸ βιβλίον, οὗ τὴν περί τὴν ἐκτύπωσιν φροντίδα ἀνέλαβεν ὁ καλλιτέχνης κ. Ἀλ. Φιλαδέλφειος, θὰ περιλαμβάνη καὶ τὰ ἔμματα τῆς «Δύρας», τοῦ «Μπάρμπα Λινάρδου» καὶ ἄλλων ἅτινα ἐσχάτως ἔγραψε καὶ τὰ ὅποια μετὰ τὴν γλυκεῖαν, ἀνατολικὴν καὶ συγχρητικὴν τῶν μουσικῆν, ἣν ὁ ἴδιος συνέθεσε, κατέστησαν δημοτικώτατα. Τὰ νέα ποιήματα οἱ «Μαργαρίται» τοῦ Δ. Κόκκου ἐκδίδονται ὑπὸ τῆς τεθλιμμένης οἰκογενείας. Δὲν ἀμφισβῆλλομεν ὅτι ὅλοι οἱ φιλόμουσοι καὶ πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες ἐξετίμησαν τὸν μετασπέντα ποιη-

τὴν θὰ σπεύσωσι νὰ ἐγγραφῶσιν εἰς τὴν ἀγγελίαν τῶν ἔργων του, ὅπως διατρανώσωσι τὸ ὕστατον τὴν πρὸς αὐτὸν ὑπόληψιν καὶ ἐκτίμησιν των.

Ἀγγελία τῶν «Μαργαριτῶν» εἶνε κατατεθειμένη καὶ ἐν τῷ γραφεῖω τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου».

ΦΑΣΟΥΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ

Ὁ νέος τόμος τῶν ποιημάτων τοῦ κ. Γ. Σουρή, ὁ ὑπὸ τὸν τίτλον Φασουλῆς Φιλόσοφος, ἤρξατο ἐκτυπούμενος ἐν καλλιτεχνικωτάτῃ ἐκδόσει, ἔσται δ' ἔτοιμος περὶ τὸ τέλος τοῦ τρέχοντος μηνός.

Θα τιμᾶται τριῶν δραχμῶν διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τριῶν φράγκων διὰ τὸ ἐξωτερικὸν (μὴ συμπεριλαμβανομένων τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν).—Ἀγγελία αὐτοῦ εἶνε κατατεθειμένη καὶ ἐν τῷ γραφεῖω τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου».

ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ἐπὶ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ ἀγαπητὸς ἡμῶν συνεργάτης καὶ ἐκ πλείστον ἄλλων ἔργων του γνωστός διηγηματογράφος κ. Γρηγόριος Ξενόπουλος ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ ἐκδοσιν τόμου, ἐν ᾧ θὰ συμπεριλάβη τὰ ἐξῆς διηγήματα:

1. Νὰ γίνης αξιωματικὸς— 2. Ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης— 3. Ὁ πόλεμος καὶ ἡ Εἰρήνη— 4. Ὁμοιοπαθητικὴ— 5. Εἰς Εὐέλπιδις— 6. Εἰς τὸ σκότος— 7. Μονομάχι— 8. Τὸ πύλικιον— 9. Τὸ καθῆκον τοῦ σκοποῦ— 10. Στρατιωτικὴ Οἰκογένεια. Γὰ βιβλίον κομψὸν καὶ μετὰ χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου, ἐκδοθήσεται ἐντὸς τοῦ τρέχοντος μηνός Ὀκτωβρίου, θὰ τιμᾶται δὲ δραχμῆς.

Ἀγγελία αὐτοῦ πρὸς ἔγγραφὴν συνδρομητῶν εἶνε κατατεθειμένη καὶ ἐν τῷ γραφεῖω τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου».

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ
ΣΚΑΡΙΦΗΜΑΤΑ

ΕΚ ΤΟΥ ΑΝΑ ΤΟΝ ΑΙΜΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΤΟΥ

Ἐπὶ τὸν τίτλον τοῦτον ὁ κ. Ἀλέξανδρος Φιλαδέλφειος ἀγγέλλει τὴν προσεχῆ ἐκδοσιν τόμου, ἐν ᾧ περιουλλέγει πᾶν ὅ,τι ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν ἐν Γενουρῆσιν Πανεπιστημιακὴν ἀποστολὴν καὶ ἄλλας τοῦ ταξιδίου του ἐντυπώσεις. Ἀντὶ πάσης ἄλλης ἐπεξηγήσεως τοῦ τίτλου τοῦ ἀγγελλομένου τόμου, ἀποσπῶμεν ὀλίγας γραμμάς.

«Ἐβηκα δὲ εἰς τὸ τομίδιον, ὅπερ προτίθειμαι τῇ συνδρομῇ τῶν ἐνδιαφερομένων συνδρομητῶν μου νὰ ἐκδώσω, τὸν τίτλον Σκαριφήματα, καθότι τὰς ἐντυπώσεις μου ἐκ τοῦ ταξιδίου καὶ τὰ ἄλλα γεγονότα ἔρριψα νωπὰ καὶ σχεδὸν ἀκατέργαστα καὶ ἄνευ μεγάλης ἐνόητος πρὸς ἄλλα ἐπὶ τοῦ χάρτου.»

Τιμή: ἐσωτερικὸν δραχ. 150.
» ἐξωτερικὸν φρ. γρ. 200.

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ Ν. ΜΑΛΤΟΥ

Δ. Φ. καὶ καθηγητοῦ

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

Θεωρητικὴ καὶ πρακτικὴ.

Κατὰ τὴν μέθοδον Gespey-Otto-Sauer.

Ἐύρισκεται παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ Μπέκ. Προσεχῶς ἐκδοθήσονται Β' μέρος (Γερμανικοὶ Διάλογοι) καὶ Γ' μέρος (Γερμανικὰ Ἀναγνώσματα).

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΙ ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Πρὸς τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ κ. κ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν ποιοῦμεν γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐνεσπέντος μηνός Σεπτεμβρίου ἀρχόμεθα τῶν γενικῶν εἰσπράξεων τῶν συνδρομῶν τοῦ τρέχοντος 4ου ἔτους καὶ παρακαλοῦμεν θερμῶς ὅπως συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν δῆλωσιν ταύτην ὡς πρὸς τὴν ὅσον τάχιον ἀποστολὴν χρημάτων. Διὰ τὰ μέρη δὲ ἔνθα δὲν ὑπάρχουσιν εἰσέτι ἀνταποκριτὰ τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» παρακαλοῦνται οἱ κ. κ. συνδρομηταὶ νὰ πέμψωσι πρὸς τὸ ἡμέτερον γραφεῖον ἀπ' εὐθείας τὴν συνδρομὴν των, ὁδὸς Φιλελλήνων ἀρ. 24, μετ' ὃ θέλουσιν ἐκδοθῆ καὶ θέλουσι σταλῆ πρὸς αὐτοὺς αἱ περὶ ἀποτίσεως ἀποδείξεις.

Οἱ δὲ κ. κ. συνδρομηταὶ τῶν Ἐπαρχιῶν παρακαλοῦνται ἐπίσης ὅπως συμμορφωθῶσι μετὰ τὴν ἄνω δῆλωσιν ἀποστείλωσι ὅμως ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου» τὴν συνδρομὴν των ὅσον τάχιον ἢ μόνον διὰ τῶν ὑποπρακτορείων τῶν Ἐφημερίδων, ἢ διὰ τῶν πρακτόρων τῶν καταστημάτων τοῦ κ. Ἀνέστη Κωνσταντινίδου. Εἰς τὸ μέτρον δὲ τοῦτο ἠναγκάσθημεν νὰ προβῶμεν, διότι πολλὰς ζημίας ὑπέστημεν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἕνεκα τῆς καθυστερήσεως πλείστον ὅσων συνδρομῶν τόσο ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ὅσον καὶ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ.

Οἱ ἐν Ἀθήναις κ. κ. συνδρομηταὶ ἡμῶν οἱ μὴ λαβόντες ἀριθμὸν τινα ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων φύλλων ἕνεκεν ἀλλαγῆς τοῦ διανομῆος παρακαλοῦνται ὅπως σπεύσωσι καὶ δηλώσωσιν ἡμῖν τοῦτο πρὸς ἀποστολὴν. Ὡσαύτως οἱ ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ ἐξωτερικῷ κ. κ. συνδρομηταὶ ἔαν δὲν ἔλαβον ἀριθμὸν τινα ἐκ ταχυδρομικῆς ἀνωμαλείας παρακαλοῦνται τάχιον νὰ μᾶς γνωστοποιήσωσι τοῦτο.

Ἐπενθυμίζομεν καὶ πάλιν εἰς τοὺς κ. κ. συνδρομητὰς καὶ πράκτορας ἡμῶν τοὺς μὴ ἀποτίσαντας τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος ἔτους, νὰ σπεύσωσιν πρὸς ἐξόφλησιν αὐτῆς. Ὑποθέτομεν ὅτι καὶ οἱ ἴδιοι βλέπουσι τὰς δαπάνας τοῦ φύλλου καὶ ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θέλουσι βραδύνει ἐπὶ πλέον τὴν ἐκκαθάρισιν τῶν λογαριασμῶν των, ὑποβάλλοντες ἡμᾶς εἰς ματαίαν ἀλληλογραφίαν καὶ εἰς ἀπώλειαν χρόνου.

Οἱ δύο προηγούμενοι τόμοι τοῦ «Ἀττικοῦ Μουσείου», τιμῶμενοι ἀντὶ 12 δρ. διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ 15 διὰ τὸ ἐξωτερικὸν, εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν καὶ εἰς τοὺς νεωστὶ ἐγεγραμμένους προσφέρονται μόνον ἀντὶ 8 δρ. διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ 10 φρ. διὰ τὸ ἐξωτερικὸν.

Ἐπίσης οἱ «Χειμώνανθοι»— συλλογὴ ποιημάτων ὑπὸ Ἰωάννου Πολέμη— τιμῶμενοι ἀντὶ δρ. 3, εἰς τοὺς συνδρομητὰς ἡμῶν προσφέρονται μόνον ἀντὶ δρ. 2 διὰ τὸ ἐσωτερικὸν καὶ φρ. 2 διὰ τὸ ἐξωτερικὸν.